GH. N. DIMITRIU.

COMUNISM
JUDAISM
FRANCMASONERIE

1954

GH. N. DIMITRIU

COMUNISM

IUDAISM

FRANCMASONERIE

173-938

48493

Tip. „Fântâna Darurilor", Bucureşti, 1937

D

33499

Comunism, Iudaism, Francmasonerie

In zilele noastre, mai mult ca ori când, termenii de mai sus au o rezonanţă şi o actualitate care îi aşează pe primul plan al preocupărilor naţionale şi mondiale.

Pe măsura ce intenţiile şi tainicele dedesubturi ale francmasoneriei, iudaismului şi ale comunismului încep să fie cunoscute, treptat, însă ferm, se întăreşte credinţa generală că această sinistră trinitate neagră, derivând una din alta şi lucrând strâns unită, a ajuns să despartă în două tabere, crâncen duşmănite, toate popoarele pământului.

Crunta bătălie care se dă şi care este doar un semn al celor ce vor veni, găseşte coalizate pe de o parte francmasoneria iudaizată şi comunismul, iar pe de alta, singur în divina sa măreţie, pe Hristos, cel care a murit odată, aşteptând să se repete infamia şi să fie răstignit pentru a doua oară.

Adunaţi la poalele crucii Sale, ultimii credincioşi asistă înfioraţi la distrugerea unui Dumne-

zeu în tot ceeace era reprezentat materialmente şi se întreabă nesiguri şi desorientaţi dacă nu cumva aceasta a fost totul.

Bisericile sunt arse, preoţii ucişi, chemarea Evangheliei vânturată în scrumul celor patru vânturi, întreaga aşezare a statului creştin răsturnată prin foc şi sabie, iar morala care poartă pecetea duhului său şi care a călăuzit lumea douăzeci de veacuri, svârlită în groapa monştrilor şi a himerelor.

Din mijlocul ruinelor, prin fumul icoanelor arse şi printre aburii sângelui cald, se înalţă sinistra arătare a celui care a fost numit Anticrist, urlând:

„Hristos a murit, de astădată pentru totdeauna şi odată cu El a fost sfărâmat jugul greu cu care creştinismul a robit pe om timp de două mii de ani. Trăiască libertatea".

* * *

Aşa să fie oare? Nu în libertatea lui Hristos stă destinul omului; ci există şi o altă libertate care purcede din el însuşi şi care ar fi adevăratul dreptar?

Toată această aşezare cumpănită pe sfinţenia poveţelor Evangheliei, care a înălţat monumente falnice din piatră, din dragoste şi din frângerea inimei, care a pus temelia şi a ocrotit desvoltarea intimă şi publică a omului pe făgaşul cinstei şi al iubirei aproapelui, care a aşezat cârmuitori peste popoare, puşi să domnească „prin graţia lui Dumnezeu", toate acestea care constituie aşa zisa *civilizaţie creştină* să nu fie decât o amarnică rătăcire?

Zmintiţi sau orbi au fost milioanele de oameni cari şi-au încredinţat călăuzirea vieţii de aci şi bucuria unei alte vieţi fenomenului creştin?

Vigoarea, cu care curentele destructive atacă actuala aşezare a moralei şi a statului creştin, îndreptăţeşte aceste întrebări.

Reacţiunea, din partea celor cari prin această răsturnare aveau totul de pierdut, a venit promptă, în toată lumea cât şi la noi, în această ţară românească care s'a pomenit creştină încă dela primele aşezări ale cnezatelor şi ale voevodatelor, de la Dragoş descălicătorul şi până azi.

Adevărul este însă că bătălia e departe de a fi câştigată chiar faţă de elementele autohtone ale fatalei trinităţii negre.

Privită numai din punctul de vedere social sau al ordinei de stat, chestiunea poate fi cel mult remediată în efectele aparente, nu însă în cauzele ei şi, aceasta nu e destul. Sinistra organizaţie triunghiulară are manifestări cari scapă privenherii celor neiniţiaţi, căci prin însăşi constituţiile ei este chemată a lucra în întuneric, sub ocrotirea căruia sapă şi mineză actuala aşezare a omenirei.

Ea nu apare decât odată cu prăbuşirea acelui stat ale cărui temelii au fost roase în taină de colţii triunghiului.

Iată de ce acum când pentru noi se pune în joc însăşi problema existenţei sau a inexistenţei noastre fizice şi morale, cunoaşterea iudeo-masoneriei şi a comunismului sub toate aspectele lor, este mai mult decât necesară.

Transpunerea frământărilor cari svârcolesc azi

lumea pe un plan dogmatic, nu numai că nu este deplasată, ci, dimpotrivă, însemnează a merge la origina, la punctul de plecare a acestor frământări.

Studiul comparativ al doctrinei triunghiului masonic, iudaic şi comunist precum şi originile lor istorice formează obiectul lucrării de faţă.

Vom începe cu comunismul. Il vom urmări cu toată obiectivitatea din punctele de vedere istoric şi dogmatic. Vom smulge vălul care acoperă originile şi scopurile acestei fioroase forţe executive din sânul sinistrei trinităţi negre.

Lucrarea noastră nu are pretenţia de a fi o operă completă, nici de a sintetiza ceeace s'a scris pân' acum asupra sinistrei trinităţi negre, ci urmăreşte să pună la îndemână publicului românesc unele aspecte sau unele corelaţiuni neştiute cu privire la această fioroasă întovărăşire.

In acţiunea de redeşteptare a neamului românesc, în vajnica luptă dusă cu scopul de a-şi păstra destinele pe acelaş făgaş naţionalist şi creştin care l-a dus la strălucirea de azi, plămădită din aceeaşi năzuinţă isbăvitoare, cartea de faţă vine ca o palidă făclie să se contopească în rugul purificator care va mântui destinele acestui neam.

Ne-am ferit de excese de limbaj, ca şi de afirmaţiuni tendenţioase sau necontrolate, tocmai spre a nu fi acuzaţi de părtinire nesinceră.

Cei ce au urechi de auzit, să audă.

Autorul

Un istoric al comunismului

Spre a da mai multă valoare ideilor lor, apologeţii comunismului afirmă că aceastră doctrină ar avea o vechime de mii de ani şi că comunismul actual nu este decât triumful ideilor de comunizare care preocupau pe sociologi încă din antichitate.

Spre a vedea ce poate fi comun între comunismul actual şi alte acţiuni de comunizare, pomenite în istorie, vom face o scurtă incursie în istoricul acestor acţiuni de comunizare.

Comnusimul lui Licurg

După A. Sudre [1]), primele încercări de comunizare datează depe vremea Lacedemonienilor prin legile luï Licurg.

Rezultatele acestei prime aplicări a principiului de comunizare nu au fost cele aşteptate.

Cât timp a trăit Licurg a putut impune cu prestigiul său legile comunităţii. După moartea lui

1). A. Sudre, *Historie de communisme*, Paris, 1856.

însă sistemul se prăbuşi, iar Sparta slăbită în curând îşi pierdu independenţa.

Comunismul lui Platon

In Republica sa, Platon pune bazele unei societăţi ideale, fondată pe teoria pură a comunităţii bunurilor. Dar Platon găsea necesară menţinerea sclavilor, iar pe cetăţeni îi împărţea în trei clase: înţelepţii şi magistraţii, răsboinici, iar clasa de jos o formau negustorii şi meseriaşii. „Natura nu a făcut nici cismari, nici fierari şi asemenea meserii înjosesc pe oamenii cari le practică", spune Platon.

Republica lui Platon este o înjghebare utopică şi tot astfel a fost socotită şi în vremea lui. Asupra valoarei acestei republici, Jefferson, fostul preşedinte al Statelor Unite şi unul dintre cei mai străluciţi democraţi a avut păreri cu totul reprobabile.

Alte înghebări comuniste

In antichitate au mai fiinţat diferite comunităţi ascetice cari aveau la bază comunizarea bunurilor. Astfel au fost: Pitagoricienii în Grecia, Esenienii în Iudeea, Therapeuţii în Egipt şi alţii.

Comunismul creştin

S'a spus de către comunişti şi s'a creiat oarecari confuzii în această privinţă, că Iisus Hristos

în Evanghelia Sa, constituie cel mai strălucit exemplu de trai în comun şi de comunizare a bunurilor.

Hristos însă nu a propovăduit niciodată comunizarea averilor; şi nu se putea spune că-i era necunoscută această formă de trai — dacă poate fi ceva necunoscut Fiului lui Dumnezeu — căci sub ochii Săi secta Esenienilor practica comunitatea bunurilor.

Dacă Hristos ar fi găsit bun acest fel de trai l-ar fi dat drept pildă.

Tânărului bogat i-a spus: „Du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer" (Matei, XIX, 21). Ori a *vinde* însemnează a trece un bun dela o mână la alta, în plină proprietate.

Ceeace trebuia să împartă tânărul bogat era *produsul* vânzării.

La Matei, cap. XX., Hristos spune: „Un om gospodar care a eşit dis de dimineaţă ca să tocmească lucrători la via sa"; la cap. XXI, vers. 33: „Era un om care a sădit vie; etc".

Citate de felul acestora în care Iisus vorbea cu simpatie şi nu cu desaprobare de ţarina săracului sau de via gospodarului, sunt nenumărate în Sf. Evanghelie.

Bogaţii, din pildele lui Iisus, nu vor pierde împărăţia cerurilor pentrucă păcătuiesc prin faptul că deţin proprietăţi, ci pentrucă având prea multe, se vor îngriji mai curând de ele decât de sufletul lor.

Dacă Hristos ar fi găsit necesară comunitatea bunurilor nu ar fi stat fără să precizeze şi să ceară în mod hotărât o asemenea reformă fundamentală.

10

Comunitatea primilor creştini

Viaţa în comun a apostolilor şi a primilor creştini nu a fost împlinirea unei porunci, ci un gest gospodăresc.

Ei fiind călători întru propovăduirea Evangheliei, aveau nevoie de bani pentru hrană sau alte cheltueli de ale lor.

Vindeau deci casele şi pământurile lor, iar banii îi aduceau la cassa comună, de unde i se dădea fiecăruia după trebuinţele sale.

In *faptele Apostolilor* vedem că unul dintre creştini numit Anania, a vândut împreună cu soţia sa Sepfira, pământurile lor, dar au ascuns o parte din preţ.

Apostolul Petre i-a certat, însă nu pentru că şi-au oprit o parte din bani, ci pentrucă au minţit. „Şi dacă nu vindeai şi rămânea, nu-ţi rămânea ţie? Şi dacă ai vândut-o, banii nu erau în stăpânirea ta?" Apostolul i-a certat şi i-a pedepsit *numai* fiindcă au minţit pe Dumnezeu, iar nici decum pentrucă ar fi contravenit la vreo pretinsă dispoziţie de comunizare a averilor (Fapt. V, 4-6).

După ce nu s'a mai simţit nevoia unui fond comun, creştinii îşi stăpâneau fiecare bunul său, fără ca Apostolul Pavel, cel care îi povăţuia în toate amănuntele vieţii, să găsească necesar a le cere comunizarea averilor.

Chiar în primele timpuri ale creştinismului, Plotin, Iambicus sau Porfirius militau pentru o republică comunistă, după modelul lui Platon, fără ca marii apologeţi creştini, contimporani cu ei, să releveze vreo eventuală asemănare între comunismul lor şi vreun pretins comunism creştin.

Anabaptiştii, Mileniştii

S'au ivit totuşi încercări de comunizare făcute de creştini cari interpretau scripturile după puterea lor de înţelegere.

In Evul mediu anabaptiştii predicau comunitatea bunurilor. S'au produs chiar unele răscoale, reprimate sângeros, iar conducătorul lor Münzer sfârşi pe eşafod (I525).

Pe la 1648 luă fiinţă în Anglia erezia milenişţilor, numiţi astfel întrucât cred în viitoarea domnie a lui Iisus pe pământ, timp de o mie de ani.

Această sectă a supravieţuit până în zilele noastre, propovăduind un comunism sui generis numit: *epoca de aur.* Fiind periculoşi ordinei de stat, la noi în ţară li s'a interzis activitatea.

Thomas Morus

Dar cel dela care comunismul modern pretinde că-şi trage rădăcina dogmatică, este Thomas Morus marele cancelar al lui Henric al VIII.

T. Morus publică la 1616 la Louvain, cartea sa „Utopia". In această operă, Morus expune patru idei deosebite.

a. — Critica stărilor de fapt din Anglia.

b. — Critica principiilor proprietăţii individuale.

c. — Planul unei societăţi bazate pe principiul comunizării bunurilor.

d. — Expunerea unui sistem politic exterior.

Locul unde şi-a plasat Morus statul comunist

era în insula Utopia (din grecescul ou-topos nicăeri). In Utopia lui Morus, principala ocupaţiune a cetăţenilor este agricultura. Arta este foarte restrânsă; luxul necunoscut; meseriile numai cele absolut necesare. Durata zilei de lucru este de şase ore. Religiunea nu este abolită. Comerţul este desfiinţat; moneda deasemenea. Instituţia căsătoriei se menţine. Adulterul este pedepsit. Pentru a preveni orice surpriză, logodnicii trebuiesc arătaţi unul altuia, înainte de nuntă, complet desbrăcaţi.

Utopia lui Morus a rămas un simplu proect, iar el a murit pe eşafod.

Morelly şi alţii

Pornind de la Utopia lui Morus, tema comunismului este din ce în ce mai desbătută.

In 1755, Morelly în Franţa publică un proiect de legislaţie a unei societăţi comuniste sub titlul de „Codul Naturei".

Legile fundamentale ale lui Morelly sunt în număr de trei.

a. — Nimic în societate nu va aparţine şi nu va fi proprietatea unei singure persoane, decât lucrurile de care are nevoie la un moment dat, spre a-şi face trebuinţele, plăcerile sau munca zilnică.

b. — Oricare cetăţean va fi un om public, hrănit şi întreţinut prin cheltuială publică.

c. — Oricare cetăţean îşi va da partea sa spre folosul obştei, după puterile, talentul şi vârsta sa.

Obligaţiunile cetăţeanului vor fi regulate după legi distribuitive. Legile lui Morelly se găsesc în mare măsură în comunismul actual.

La 1780 revoluţionarul Brissot de Warwille lansează răsunătoarea formulă însuşită mai apoi de Proudhon şi de anarhişti: *Proprietatea este un furt.*

Mai găsim sistemele comuniste mai mult sau mai puţin fanteziste ale lui Fourier, R. Owen, Cabet, etc!

Comunismul marxist

Sistemele comuniste de care am vorbit până acum au luat naştere la diferite epoci, în mod izolat, fără a se putea vorbi de vreo continuitate istorică.

Unele din ele erau caracterizate prin tendinţa de aplicare a unor principii de comunizare isvorâte din concepţiuni omeneşti, fără a interveni vreo sugestie de ordin religios, iar altele dimpotrivă, se socoteau a fi chemate să aplice anumite concepţiuni religioase comunizante. Toate aceste sisteme însă, au fost privite la vremea lor ca nişte manifestări cu caracter local şi limitat.

Comunismul actual, marxist, a luat formă publică, odată cu *Manifestul Comunist* al lui K. Marx, evreu din Germania, pe numele adevărat Mordenhai, care împreună cu Fr. Engels l-au redactat şi publicat la 1848.

Teoreticienii comunismului consideră manifestul comunist ca fiind expresia tuturor năzuinţelor de comunizare din toate timpurile. Karl Marx, susţin comuniştii, a fost *omul providenţial*, mesia, care din întreaga frământare comunistă sporadică

a vremurilor, a putut cristaliza toate adevărurile ei, codificându-le în vederea aplicării pe teren, de către viitoarele generaţii proletare.

Această afirmaţiune este tendenţioasă şi nu poate rezista unei comparaţiuni istorice, dar mai ales unui examen analitic comparativ între diversele încercări de comunizare de care am vorbit până acum şi comunismul marxist.

S'a spus că comunismul este *o mişcare* sau o *doctrină socială, ori o doctrină economică.* Toate acestea pot fi adevărate, prin ele însă nu se poate da definiţia precisă şi completă a comunismului marxist.

Comunismul actual este departe de ideile lui Platon, Thomas Morus sau Fourier. Comunismul actual este mai mult decât o doctrină morală, economică sau o mişcare.

Aşa cum îl desvăluie întunecatele sale origini şi cum apare în fioroasele sale manifestări, *comunismul marxist nu este decât o nouă religiune.*

Ca orice religiune, comunismul îşi are ritualurile sale. Grevele, sabotajul, boicotul şi în ultima instanţă revoluţiile şi masacrele, nu sunt decât ceremonii cultice, sanctificarea impulsiunilor sensuale, ritualul suprem al acestei noui religiuni a clasei proletare.

Doctrina masono-comunistă

Această nouă religiune al cărei aparent mesia este Marx, nu este de sine stătătoare, nu a luat naştere prin ea însăşi, ca o quintezenţă a generaţiilor omeneşti evoluate, după cum spun comuniştii, ci este o anexă, un produs direct al acelei

formidabile organizaţiuni care este francmasoneria.

Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile francmasoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care francmasoneria le-a fomentat timp îndelungat în tainiţele lojilor.

Cunoaşterea marelui principiu director, comun francmasoneriei şi comunismului este de o importanţă capitală pentru cei cari luptă să doboare fatala înjghebare satanică, căci din el purced toate acţiunile, toate sugestiile, toate impulsiunile prin care francmasoneria urmăreşte de veacuri să răstoarne actuala aşezare a omenirei.

Acest mare principiu ar putea fi definit astfel: **Eliberarea omului de sub orice fel de disciplină şi ascultare religioasă, morală sau socială, precum şi deplina libertate de a vieţui aşa cum îi spune mintea sau cum o doresc simţurile sale.**

Isvoarele dogmatice ale francmasoneriei

Luând ca isvor istoric Biblia, această tendinţă de răsvrătire a luat naştere, după francmasoni, odată cu naşterea primilor oameni, odată cu răsvrătirea lui Cain. Cain a fost primul om a cărui raţiune a îndrăsnit să înfrunte divinitatea şi care a înţeles a da mai întâi satisfacţie simţurilor sale, iar nici decum unor porunci, fie chiar dumnezeeşti, cărora instinctele sale nu le găseau nici o corespondenţă în sinea sa.

Simbol sau adevăr istoric, fapt este că lui Cain

i se atribuie începutul acestui proces al omului cu divinitatea, care avea să ducă la răsvrătirile de mai târziu.

Neascultarea lui Cain, primul patriarh al masoneriei, s'a zămislit şi în alte inimi omeneşti neîndeajuns de evoluate spre a înţelege înaltul scop al poruncilor divine, transformându-se cu timpul într'o permanentă *stare de răsvrătire împotriva dogmelor religioase.*

Francmasoneria, care a moştenit, a cules şi a organizat această stare protestatară a veacurilor împotriva religiunilor, a răscolit din praful anilor şi a scos la lumină pe toţi marii răzvrătiţi împotriva divinităţii şi a societăţii, socotindu-i drept înaintaşii şi patriarhii ei. Chiar dacă aceştia nu au fost decât nişte personagii ipotetice, ca Hermes Trismegistul de pildă, masoneria totuşi încăpăţânându-se în a le atribui o personalitate reală şi istorică, stăruie în a-i considera drept precursorii săi. Hiram arhitectul templului lui Solomon, Simon magul, apoi Maniheii. Esenienii, Gnosticii, Neoplatonicienii, Templierii sunt tot atâtea personagii sau sisteme filosofico-religioase care au un loc de mare cinste în genealogia masonică.

O legătură istorică directă între toţi aceştia nu a existat căci au trăit în veacuri şi în ţări diferite. Singurul lucru comun, care i-a legat în faţa istoriei, a fost acea stare de răsvrătire împotriva dogmelor religioase.

Francmasoneria, organizaţiune nu mai veche de vreo 250 ani, ca una care a reaprins şi fălfâie

cu vigoare făclia protestatară, luptând împotriva celei mai înalte şi celei mai desăvârşit organizate religiuni, a creştinismului, socoteşte pe toţi cei de mai sus drept precursorii ei, spre a-şi atribui o origine cât mai îndepărtată.

Şi-a însuşit legendele, ritualurile şi semnele zise cabalistice, în care aceştia îşi crestaseră doctrina lor cu toate interpretările mai mult sau mai puţin fanteziste.

Această doctrină, neputând fi întotdeauna publică de teama represiunei, a intoleranţei religioase spun masonii, ţinută în legende şi în semne, cercuri, triunghiuri, litere ebraice, etc., a fost ulterior coordonată şi comentată de cei socotiţi iniţiaţi, dându-se la iveală acea culegere de legende, de ritualuri şi de semne numită Kabala şi care constitue Evanghelia Francmasoneriei.

Kabala

Necunoscută profanilor, foarte puţin înţeleasă de masonii mijlocii cărora le este prezentată greşit şi esoteric, cunoscută în marele ei înţeles numai de Magii aleşi, Kabala se bucură de un prestigiu nemeritat.

Multă vreme a fost şi mai este şi azi încă, considerată ca un fel de tezaur misterios care ar conţine toate reţetele adevăratei fericiri.

Nefiind — după cum am spus — cunoscută de cât de foarte puţini, tainele ei au aţâţat curiozitatea vulgului care-i atribue însuşiri supra-naturale. Chiar păturile intelectuale în bună parte, nu

sunt precis edificate, nu numai asupra conţinutului ei ci asupra poziţiei şi a influenţei pe care Kabala o are în spaţiul dogmatic şi îndeosebi asupra pretenţiilor pe care le are de a înlocui total Evanghelia lui Hristos. Pretenţie absurdă acum cincizeci de ani, foarte îngrijorătoare însă azi când a început a fi aplicată pe teren.

Adevărul este că prestigiul Kabalei se datoreşte mai mult atmosferei de mister care planează în jurul ei, decât valoarei sale morale; are pretenţii de a conţine în ea *Adevărul.*

Acest adevăr însă trebuie descurcat şi dedus din poveştile şi semnele ei, care se pretează la interpretări contradictorii. Deosebitele feluri de a interpreta Kabala au avut drept rezultat împărţirea francmasoneriei în diferite rituri ca Herodom, Scoţian, Ioanit, Memfis, Misraim, ş. a.

Dogmele Kabalei

Deşi principiul director al Kabalei este unul, cel pe care l-am citat mai sus, interpretările şi aplicările care au derivat din acesta sunt nenumărate. Fiecare filosof kabalist a crezut că a găsit numai el cea mai bună metodă de a aplica principiul sau interpretarea cea mai ortodoxă. In deosebi cei imperfect iniţiaţi au crezut a găsi în Kabala deslegarea problemelor celor mai fantastice. Cei cari au socotit drept supremă fericire aurul, s'au aventurat în combinaţii alchimiste bazate pe semnele kabalei, ca în nişte ecuaţii pline de necunoscute. Nefiind nici o bază reală în toată alchimia Kabalei, bineînţeles că soluţia problemei

a rămas tot necunoscută, căci nimeni nu a putut face aur, amestecând plumb cu pucioasă în momentul în care Saturn este în conjuncţie cu Venus.

Intrucât lucrarea noastră priveşte francmasoneria şi anexele ei — comunismul şi „democraţia" din punctul de vedere dogmatic, vom expune pe scurt principiile fundamentale ale Kabalei — această pretinsă nouă evanghelie.

a) *Ordinea divină.*

In concepţia ei fundamentală Kabala nu este materialistă — o religie a naturei după cum greşit s'a crezut adeseori — ci pur teistă. Nu este mono sau politeistă, ci aduce pe arena disputelor religioase concepţia dualistă. După Kabala divinitatea există ca o cauză primară a tuturor lucrurilor, nu însă întrupată într'o singură fiinţă, ci în două, absolut egale între ele care au existat şi există din vecii vecilor şi anume:

Adonai (Dumnezeul creştinilor) şi *Lucifer* (Satan) Dumnezeul Kabalei.

Aceste două mari forţe se opun una alteia, dând naştere unui echilibru necesar.

Fiecare din ele are o însuşire pozitivă care corespunde unei alte însuşiri negative aflătoare la cealaltă. Astfel nu există înălţime fără adâncime, putere fără slăbiciune, bunătate fără răutate, lumină fără întuneric, alb fără negru, etc. In Francmasonerie aceasta se numeşte armonia contrastelor.

b) *Lucifer şi Adonai.*

Deşi la început au fost egali, datorită unor împrejurări pe care teogonia Kabalei urmează a

le desvălui în viitor, Adonai a uzurpat drepturile lui Lucifer, egalul său, defăimându-l, răpindu-i dreptul său de stimă şi de veneraţie, din inimile oamenilor, prezentându-l ca pe un duh rău, răuvoitor şi blestemat.

Pentru a ajunge la concepţiile sale teologice, Kabala se serveşte de două isvoare: descoperirile divine şi deducţiile logice. Descoperirile divine, făcute de Lucifer adepţilor săi, se produc în zilele noastre ca şi în Evul mediu, în templele sataniste sau la întrunirile Magilor Aleşi. Aceste descoperiri nu sunt desvăluite masonilor mijlocii şi mici, sunt sugerate însă neofiţilor sub forma de poveţe — încă dela intrarea în tagmă, ajungând cu timpul să fie complet crezute şi însuşite de masonul înaintat.

Cât despre deducţiile logice ele constituie baza aparentă a moralei masonice.

Astfel: după masonerie Adonai este un Dumnezeu crud şi răzbunător, căci urmăreşte şi pedepseşte o greşală, chiar involuntară a omului, până la a şaptea generaţie, ceeace este în contradicţie cu principiul de justiţie care spune că făptaşul singur îşi va lua pedeapsa.

Prin legile sale opreşte pe om de a face tocmai acele fapte pe care simţurile omului le doresc mai mult. De ex: a bea până la îmbătare, a mânca orice şi oricând, a duce o viaţă sensuală liberă etc.

Obligă pe om să se roage neîncetat pentru iertarea unor păcate imaginare, de care nu se consideră vinovat. De ex. păcatul strămoşesc.

Obligă pe om să recunoască o diferenţiere ierarhică între oameni, diferenţiere convenţională şi abuzivă, căci toţi oamenii fiind la fel, trebuie să fie egali între ei.

Asupra chestiunei dacă Lucifer este adevăratul dumnezeu, cea mai temeinică dovadă o constituie faptul că toate îndemnurile lui corespund întocmai dorinţelor simţurilor omului. Aceasta dovedeşte — după masonerie — că sufletul omenesc este o părticică din Lucifer şi se simte atras către el, după cum flacăra cea mică se simte atrasă de rug.

Lucifer iubeşte într'adevăr pe om căci el oferă totul, fără a cere nimic în schimb.

Cu totul altfel este Adonai, care acum este ascultat din teamă şi glorificat din constrângere sau din ignoranţă, predicat fiind de un corp de slujitori răi şi ipocriţi.

Dăm în cele ce urmează o paralelă între morala creştină şi morala francmasoneriei aşa cum reiese din catechismul masonico-kabalistic.

La Adonai (Dumnezeul creştinilor)	*La Lucifer* (Satan)
Post şi rugăciune.	Imbuibare şi cântec.
Cumpătare, abstinenţă, sau monahism.	Desfătare, amor liber, camaraderie amoroasă, liber sexualism.
Disciplină, ierarhie, ordine.	Libertate, Egalitate, Fraternitate.
O spiritualizare cât mai desăvârşită până la	O aprofundare cât mai adâncă a materiei

contopirea cu Divinitatea, etc.

şi o cât mai intensă exploatare, spre a scoate din ea tot ceeace poate oferi, etc.

In concluzie, Adonai (Dumnezeul creştinilor) este egoist, nedrept şi rău, care, după expresia fr. Diderot, ţine mai mult la merele sale decât la copiii săi, pe când Lucifer (Satan) este adevăratul Dumnezeu prietenul omului căci el i dă totul fără a cere nimic în schimb.

Francmasoneria idealistă şi francmasoneria operatorie.

Toată această teologie satanistă, care nu urmăreşte altceva decât înlocuirea lui Hristos prin Satan, veche de mii de ani, perpetuată şi desvoltată paralel cu teologia Evangheliei creştine care confirmă existenţa acestui conflict între Dumnezeu şi Lucifer, nu însă ca dela egal la egal ci dela stăpân la slugă, a fost însuşită şi codificată de francmasonerie care şi-a luat sarcina aplicării ei pe teren.

Fără a iniţia massele asupra originilor metafizice ale dogmei, întrucât era greu de prezentat drept un nou Mesia pe diavolul care înspăimântase optsprezece secole de creştinism, masoneria a creiat pentru popor o nouă religiune *a supremei libertăţi* în care dorinţele simţurilor erau dreptarul suveran.

Şi întrucât, după cum era şi firesc, adversarul divinului Crist nu era chemat să cucerească lu-

mea cu iubirea sau cu cuvântul, masoneria a organizat războaie, revoluţii şi asasinate spre a întrona domnia lui Lucifer prin foc şi sabie.

După „Apadno" triumful total al lui Lucifer asupra creştinismului va fi în anul 1999 şi spre a grăbi acest sfârşit al civilizaţiei creştine, masoneria a dat naştere din sânul ei la mişcări de masse sau de idei cum ar fi *comunismul şi ultrademocraţia.*

Deşi aparent fără legătură directă între ele, toate nu sunt decât executoarele unei şi aceleeaşi idei, căci toate au acelaş scop.

Lupta împotriva lui Hristos.
Lupta împotriva monarhiei.
Lupta împotriva naţionalismului.
Lupta împotriva familiei.

Geneza comunismului marxist

„Societăţile iniţiaţilor, trecând din veac în veac cu tradiţiile misterelor antice, cu aspiraţiunile revoluţionare şi comuniste, tot acest măreţ trecut, a sfârşit prin a se încorpora şi a se contopi în francmasonerie".

B. Malon, *Histoire du Socialisme.*

Către a doua jumătate a secolului XVIII ideile masoneriei desbătute şi simplificate până atunci în tainiţele lojilor, începuseră să fie semănate în public. Prezentate ca nişte reforme raţionaliste şi libertare, au captivat repede atât clasele intelectuale cât şi pe cele populare.

Fără a se cunoaşte origina acestui spirit libertar, prin faptul că venea în antagonism cu absolutismul formelor de guvernământ de atunci, el se făcea agreat în spiritele claselor mijlocii şi populare.

Abatele Meslier, convins să lepede haina preoţiei, scrisese acele confesiuni de renegat, care au sădit o adâncă îndoială în inimile slabe şi cărora Voltaire se grăbi să le facă o reclamă sgomotoasă.

Spiritul raţionalist şi ateist era aşa de desvol-

tat încât Diderot, D'Alembert, Voltaire şi toată pleiada enciclopediştilor formaţi sub influenţa ideilor formate în lojile masonice, au dus la redactarea Enciclopediei aceste idei până la marginile extreme şi numai frica de Bastilie i-a reţinut de a nu proclama creştinismul drept un flagel al omenirei.

Nu putem afirma că toţi promotorii culturii raţionaliste franceze au fost masoni, toţi însă au fost captivaţi de aceste idei nouă şi îndrăsneţe, al căror ecou s'a făcut, răspândindu-le prin scrierile lor.

Unii dintre aceştia şi-au revenit mai târziu, cum a fost cazul lui Voltaire, răul însă fusese făcut şi semănat în lume.

Influenţa masoneriei era în acel timp aşa de puternică, încât s'a crezut că este timpul să se treacă la fapte. Lupta împotriva lui Dumnezeu a Monarhiei şi a Familiei trebuia scoasă din faza ideilor şi aplicată pe teren.

In acest scop masoneria a ţinut un mare congres la Wilemsbaden în 1780.

Congresul dela Wilemsbaden şi efectele lui.

La acest congres, la care au luat parte delegaţi ai tuturor organizaţiunilor masonice, s'au pus bazele marei lupte pe care secta lui Lucifer o pornea în lume în mod făţiş.

Trebuia mai întâi coordonate şi limpezite toate curentele din sânul masoneriei spre a-i da unitatea şi omogenitatea necesară răsturnării unui ad-

versar aşa de formidabil cum este creştinismul.

Iluminaţii lui Weishaupt, persecutaţi în Germania şi luaţi sub ocrotirea masoneriei franceze, a lui Condorcet şi a lui Brissot, cereau revoluţiunea imediată, sângeroasă, pentru răsturnarea şi distrugerea întregului edificiu al statului creştin şi monarhic.

Comuniştii cereau acelaş lucru, plus comunizarea întregei averi de stat sau particulare. In sfârşit raţionaliştii au preconizat elaborarea unui plan doctrinar care să creeze o întreaga cultură politică, literară, socială, artistică, economică, bazată pe marile principii ale francmasoneriei şi care să pregătească calea Marelui Architect al Universului.

Ideile comuniste, slab susţinute, nu au putut triumfa ; s'au pus însă bazele unei acţiuni combinate revoluţionare sociale şi culturale, care nu a avut darul să mulţumească toate curentele din sânul masoneriei, fapt care avea să ducă la separaţiunea ideologică de mai târziu.

Hotărîrile acestui congres, de o importanţă capitală pentru întreaga activitate a masoneriei s'au numit Marele Constituţiuni Masonice ale lui Frederic de Prusia şi au fost promulgate la 1786.

Prima consecinţă a acordului dela Wilemsbaden a fost Revoluţiunea franceză pregătită şi executată de masonerie.

Nu vom stărui asupra istoricului acestei revoluţiuni cu sângeroasa ei teroare, ci vom menţiona numai faptul că revoluţiunea care detronase pe Dumnezeu punând în loc „Raţiunea" nu şi-a pu-

tut liniști cugetul numai cu această zeiță, căci la 20 Prairial anul II (8 Iulie 1794) se organizează o mare procesiune în onoarea *Ființei supreme.*

Dacă pentru marea mulțime această Ființă supremă era peesonificarea năzuințelor omenești către un mare necunoscut, pentru pontifii inițiați ea nu era decât patronul masoneriei.

A fost primul cult public adus celui numit Mare Arhitect al Universului și pe care francmasoneria și comunismul ni-l vor prezenta mâine ca pe: *Lucifer, adevăratul Dumnezeu!*

Evoluția spiritului comunist în masonerie

După marea revoluție franceză, îmbătate de triumf diversele curente din sânul masoneriei începură să se agite puternic.

In deosebi gloatele scăpate de teama de Dumnezeu, de frica de rege și de legi, jinduiau după ultimul vestigiu rămas în picioare și anume după *bunul altuia.*

In acest caz, masoneria s'a văzut depășită în intențiile ei tocmai de cerințele acelei mulțimi pe care ea o împinsese pe baricade. După ce primele clipe de bucurie, prin lărgirea drepturilor civice, au trecut, gloata care credea că de acum totul îi este permis, începu să ceară stăruitor împărțirea averilor. Neputând sau nevoind să priceapă economismul social, foarte fecund în acea vreme, care îi oferea posibilitatea unei îmbunătățiri a stării materiale prin muncă și ordine, a ales calea cea mai lesnicioasă, cea mai scurtă, a-

dică însuşirea averei altuia sub pretextul comunizării.

Comunismul a fost eclipsat o vreme de strălucirea şcoalei lui Saint Simon şi de Falansterele lui Fourier, dar atunci când s'a văzut că cele două şcoale nu ofereau nimic palpabil şi imediat, el începu să ia o extensiune şi mai mare, îndeosebi sub impulsul ideilor englezului Robert Owen şi mai ales odată cu agitaţiile lui Proudhon care tuna răsunătoarele formule anarhiste: „*Proprietatea este un furt*" şi „*Dumnezeu este Răul!*"

Socotindu-se destul de tari, comuniştii începuseră o propagandă publică. Astfel apar la Paris primele ziare comuniste: „Le Moniteur Republicain, L'Homme Libre, l'Humanitaire, titluri care au rămas până azi în serviciul presei comuniste sau ultra democratice.

Intre 1840 şi 1848, Parisul, centru al expansiunei masonice, strălucia după expresia revoluţionarului rus Hertzen, ca „steaua conducătoare a popoarelor".

Se găseau la Paris, în acel timp, Manin Mazzini, G. Paepe, Henric Heine, Karl Marx, F. Lassalle, Hertzen, Ogareff, Bakunin 1) şi alţii, adică toată elita revoluţionară sau comunistă a masoneriei europene.

„Ajunsèsem, spunea Bakunin mai târziu, să credem cu tărie că asistăm la ultimele zile ale vechei civilizaţiuni (creştine n. a.) şi că domnia egalităţii avea să înceapă" 2).

---

1) B. Malon, op. cit.
2) Idem.

Curentele din sânul masoneriei între 1840-1848.

In această perioadă de timp, găsim în francmasonerie următoarea situaţiune:

a) Tendinţa idealistă luciferiană, susţinută în deosebi de înaltele grade ale Ritului Scoţian. Acest rit, cel mai important de pe glob, avea sediul la Charleston, în Statele Unite, dar luase o mare extensiune în Europa, unde mare maestru era G. Mazzini, revoluţionarul italian.

b) Tendinţa socială, politică şi culturală a gradelor intermediare şi a Marilor Orienturi, având ca şef pe lordul Palmeston, al cărui cuvânt era ascultat cu autoritate. Ca orice englez care se respectă lordul Palmeston a căutat să se servească de masonerie în primul rând pentru interesele Angliei, cu toată opoziţia elementelor tinere internaţionalizante. Fiind bătrân, autoritatea sa fu în curând depăşită.

c) Tendinţa comunistă, anarhistă şi destructivă, susţinută de elementele populare, de pleava lojilor masonice.

Această tendinţă avea ca teoreticeni pe Karl Marx, pe Hertzen şi pe fiorosul Bakunin, urmaţi după aceea de F. Lassale şi de toată pleiada de anarhişti şi la nihilişti ruşi ca Cernişewschi, Ogareff, Nikitina, etc.

Toată această şleahtă comunistă activa încă, după cum am spus, în sânul marei familii masonice, foarte fecundă în revoluţiuni şi în asasinate în acel timp.

Deosebirea consta din aceea că deşi asupra

distrugerei vechei civilizaţiuni erau cu toţii de acord şi dădeau o mână de ajutor, asupra viitoarei organizări a noui societăţi aveau însă păreri diferite.

Toţi masonii revoluţionari din toate colţurile Europei veneau la Paris, marele centru spiritual sau la Londra, la Comitetul Democratic European, unde erau primiţi sfătuiţi şi ajutaţi cu bani, arme şi cu agenţi executori, pentru a provoca revoluţiuni şi asasinate în ţările respective ; nu toţi erau convinşi însă să primească a organiza ţările lor după modelul dat de centrala masonică.

Dificultatea era şi mai mare prin faptul că înaltele grade masonice nu puteau desvălui celor mai mici, zeloşi revoluţionari activi şi devotaţi sectei, dar totuşi neiniţiaţi, marea taină şi anume că toată ideologia şi tot impulsul revoluţionar venea dela Marele Arhitect al Universului şi că, după izbândă lui i s'ar fi cuvenit domnia.

Comitetul Democratic central european

După revoluţiile dela 1848, masoneria, mai puternică şi mai îndrăzneaţă, pune bazele unui aşa zis comitet democratic central european, cu sediul la Londra, având drept scop fomentarea răscoalelor şi organizarea atentatelor necesare cauzei.

Şeful acestui comitet era Marele Maestru G. Mazzini ajutat de Fr. Ledru Rollin fost ministru în guvernul Comunei şi de revoluţionarul ungur L. Kossuth. Mai târziu comitetul s'a completat cu Bakunin, Turr şi Klapka.

Revoluţiunile şi asasinatele dictate de acest comitet scelerat au sguduit la timpul lor întreaga Europa.

Ca agent organizator al atentatelor cauzei a fost desemnat Adriano Lemmi, italian trecut la iudaism şi circumcis la Stambul. Pentru devotamentul şi iscusinţa de care a dat dovadă în organizarea atentatelor, căci prudent, nu le executa cu mâna lui - Adriano Lemmi a fost răsplătit mai târziu cu şefia ritului scoţian pentru Europa, de unde lojile evreeşti B'nei Brith l-au împins la Supremul Pontificat al Francmasoneriei Universale.

Pentru a cunoaşte francmasoneria sub adevăratul său aspect, vom cita câteva din monstruoasele asasinate comise de A. Lemmi din ordinul Comitetului European 1).

In 1858, comitetul decide moartea lui Napoleon III. Lemmi vine la Paris sub numele de James Mac Gregor. Trei italieni Orsini, Pierei şi Rudio sunt însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a atentatului.

La 14 Ianuarie 1858, la porţile Operei din Paris, în timp ce Napoleon era aşteptat, trei bombe fulminante fac explozie omorând opt persoane şi rănind 156.

Tot prin mijlocirea lui Lemmi se comite o tentativă de asasinat împotriva lui Ferdinand II, regele Neapolului. Regele însă avu norocul să scape cu viaţă de sub cuţitul atentatorului Agesila Milano.

---

1) Citat după D. Margiotta: *A. Lemmi*, Paris, 1895.

Dar francmasoneria nu-l iertă, căci îl otrăvi printr'un intim al regelui. Otrava strecurată într'o felie de pepene a fost preparată astfel încât să nu-şi producă efectul imediat.

După câtva timp, trupul regelui se acoperi de plăgi oribile şi nu mai putea fi ţinut decât în vată. Astfel muri în chinuri groaznice.

Adriano Lemmi dădu dovadă de atâta pricepere în organizarea asasinatelor, încât Mazzini exclamă: „Micul meu ovreiaş par'că este însuşi diavolul atât e de priceput şi de viclean".

Pe lângă Comitetul European a luat fiinţă Marele Firmament, sinonim cu Marele Orient. Marele Firmament a fost, ca şi azi, tribunalul suprem al francmasoneriei. Cei puşi sub acuzaţie de Marele Firmament sunt judecaţi fără ştiinţa lor şi deobicei condamnaţi la moarte. Intotdeauna se găseşte un fanatic care să aducă la îndeplinire sentinţa. Nenorocitele victime ale acestui groaznic tribunal nu pot avea cel puţin mângâierea de a cunoaşte legile pe baza cărora sunt judecate.

Mazzini, Bakunin, Karl Marx

In perioada de mare frământare care a fost între anii 1840—1848, cu toată suprafaţa lordului Palmerston, cea mai proeminentă figură a masoneriei a fost G. Mazzini, revoluţionarul italian, şef al ritului scoţian pentru Europa şi şef al democraţiei europene, după cum era numit.

Dar Mazzini în calitatea sa de perfect iniţiat voia ca după răsturnarea tuturor monarhiilor şi

după distrugerea Bisericii creştine să introducă o eră nouă, libertară, un socialism sui generis, în care cultul lui Lucifer să fie recunoscut şi celebrat în mod oficial.

Intr'ale sale Doveri dell'uomo, Mazzini expune astfel concepţiile sale:

„Muncitori! sunteţi oameni, aveţi prin urmare facultăţi nu numai fizice ci şi intelectuale şi morale pe care trebuie să le desăvârşiţi.

„Este limpede că va trebui să lucraţi mai puţin şi să câştigaţi mai mult.

„Fii ai lui Dumnezeu şi Fraţi în el, suntem cu toţi chemaţi a forma o singură familie.

„Cauza noastră este cauza lui Dumnezeu".

Bine înţeles că Dumnezeul lui Mazzini era Satan. Apoi, adresându-se preoţilor:

„Religiunea nu mai este în câmpul vostru ci într'al nostru. Datorită vouă, datorită vinovatei nepăsări a unor oameni cari se numesc preoţi dar cari nu îndeplinesc nici un fel de sacerdoţiu, lumea este rătăcită şi se dedă falselor sisteme.

„Dar ceasul suprem va suna, vremurile sunt coapte".

„Nu sunt creştin, scria el lui Daniel Sterne, *cred într'o radicală transformare religioasă care va îmbrăţişa atât cultul cât şi dogmele".*

Tendinţele idealiste şi sataniste ale marelui maestru mason, care era în permanentă legătură cu Albert Pike, marele pontif şi patriarhul lui Satan pe pământ, nu au putut fi înţelese de tovarăşii săi de luptă, cari începură să se grupeze făţiş în jurul lui Bakunin şi al lui Marx.

Bakunin, om de mare acţiune, lipsit cu desă-

vârşire de orice fel de scrupule, sângeros până la bestialitate a fost un mare agitator, însă un slab gânditor, un rus primitiv incapabil să priceapă înaltele speculaţiuni metafizice ale lui Mazzini.

Fioros şi sălbatic, decanul anarhiştilor, predica *pandestrucţiunea.*

„Ceeace se impune dela început, scria Bakunin este pandestrucţiunea. Trebuie distruse toate instituţiunile : Stat, Biserică, forme juridice, bănci, armată şi poliţie, care nu sunt decât fortăreţele privilegiaţilor împotriva proletariatului.

„Un mijloc cu deosebire practic este de a arde toate hârtiile, pentru a suprima familia şi proprietatea până în elementele juridice ale existenţei lor".

Spre deosebire de Mazzini sau de Marx, Bakunin se îngrijea mai puţin de viitor.

După el, ceeace trebuia făcut mai întâi era distrugerea societăţii existente, urmând ca viitorul să se organizeze dela sine în lipsa ori cărei legi şi a ori cărei autorităţi (Anarhism).

Chiar şi în Italia, în ţara sa, Mazzini începuse să fie criticat. Partizanii lui au fost puşi să aleagă între sfânta autoritate, animată de cele mai bune intenţiuni faţă de proletariat şi federalismul revoluţionar socialist, care era din ce în ce mai mult adoptat de către proletariatul european. Majoritatea a urmat pe maestru, o minoritate înflăcărată însă, se desprinsese şi veni să se alipească tineretului socialist care se forma sub ideile cele mai îndrăzneţe.

Revoltat, văzând că nu este înţeles, Ma-

zzini lansă un violent manifest în care îşi arăta toată amărăciunea împotriva lui Bakunin, a lui Marx şi a altor tovarăşi masoni, cari acum luaseră alte căi.

„Acuz, scria el, pe toţi şefii socialişti că au falsificat, mutilat, îngustat marea gândire închizând-o în sisteme absolutiste care uzurpă libertatea individului.

„Îi acuz că au făcut din om un sectar, numindu-se comunişti, comunitari, comunionişti, roşii sau albaştri, în loc de a se numi oameni, republicani, democraţi; de a fi inventat deosebiri între socialişti şi republicani, între socialişti şi revoluţionari".

Celebrul manifest, care a făcut multă vâlvă la apariţia lui, dovedeşte în mod limpede cum marele maestru al francmasoneriei europene vedea desfăcându-se din trupul masoneriei curentele comuniste care mutilau marea gândire adică promisiunea dată lui Satan de francmasonerie de a-i pregăti domnia pe pământ.

Manifestul comunist

Mutilarea marei gândiri de care vorbeşte Mazzini, era numai parţială, căci în afară de faptul că nu putuse pricepe încă rostul domniei lui Lucifer, că cerea confiscarea tuturor bunurilor, nu numai a celor preoţeşti şi mânăstireşti, comunismul era în totul un fiu devotat şi ortodox al masoneriei. Ca şi sinistra sa mamă, comunismul propovăduia distrugerea creştinismului, a monarhiei, a familiei, neînţelegerea fiind doar asupra împărţirii prăzii. Francmasoneria atribuind-o cu trup

şi suflet, dumnezeului ei, iar comunismul vulgar şi neideologic, stomacurilor şi bestialităţii proletare. In fond marea libertate nu era decât o iluzie, căci în ambele cazuri tot la o dictatură se ajungea, ori a lui Satan ori a proletariatului.

Dar comunismul marxist poate nu ar fi luat proporţii, poate ar fi avut soarta celorlalte încercări de comunizare, dacă nu s'ar fi bucurat de unele împrejurări şi complicităţi lăturalnice care să-l împingă la suprafaţă şi să caute a-l impune cu tărie.

Dintre aceste împrejurări sau complicităţi, cele care au avut un rol hotărâtor au fost în număr de două şi anume:

a) Defecţiunea din sânul masoneriei;

b) Influenţa şi mai ales instigaţia iudaismului.

Asupra neînţelegerilor din sânul masoneriei nu vom mai reveni cu alte amănunte căci am spus tot ceeace era necesar.

Amestecul judaismului însă în elaborarea şi desvoltarea comuñismului marxist este simptomatic şi pune în adevărata lumină procesul, aşa de controversat, al rasei judaice cu celelalte rase conlocuitoare.

In capitolul în care vom vorbi despre iudaizarea francmasoneriei, vom cerceta mai pe larg acest aspect al iudaismului; vom aduna însă aci câteva elemente preţioase din care se va vedea rolul iudaismului la geneza comunismului marxist.

Manifestul comunist, socotit a fi Evanghelia comunistă, a apărut la 1848. La apariţia sa acest manifest a trecut aproape neobservat.

Marea mişcare revoluţionară condusă de masonerie prin recent înfiinţatul Comitet Central European era în plin apogeu, aşa încât nimeni nu dete prea multă importanţă noui teorii comuniste.

Karl Marx (Mordenhai), refugiat din Germania, se afla la Paris unde alături cu ceilalţi revoluţionari masoni pune la cale viitoarele destine ale omenirii.

Dar, după cum am spus mai înainte, deşi această pleiadă revoluţionară era de acord asupra răsturnării civilizaţiei creştine, faptul că erau de rase, de religiuni şi de caste deosebite, îi făcea să aibă păreri diferite în ceeace priveşte viitoarea organizaţiune a omenirii.

Dacă toţi aceştia erau mai mult sau mai puţin cinstiţi cu ei înşişi, nu tot aşa se poate spune şi despre Marx.

Marx şi Alianţa Drepţilor

Aşa cum apare din manifest, comunismul nu voieşte egalizarea şi înfrăţirea tuturor claselor sociale spre un trai mai liber şi mai armonic, ci dimpotrivă, urmăreşte aservirea tuturor celorlalte clase sociale în folosul proletariatului.

Nu libertatea tuturor voieşte comunismul, ci dictatura proletariatului. Tendinţa de a îngloba în disciplina comunistă pătura ţărănească este o inovaţie a lui Lenin care, voind să aplice marxismul în Rusia, nu putea să nu ţie seamă de i-

mensa majoritate a populaţiei ruse formată din ţărani.

Prin urmare lipsită de ecumenicitate, această nouă religiune care urmăreşte distrugerea nobilimii şi a burgheziei precum şi exploatarea ţărănimii, ar putea fi sintetizată în următoarea formulă: *„Mori tu, ca să trăiesc eu"*.

S'a spus că manifestul comunist şi-a avut motivarea în sclavia în care erau ţinute clasele proletare în vremea aceea.

Nimic mai neadevărat şi mai tendenţios.

Intr'adevăr clasele muncitoare din preajma anului 1848 nu aveau ocrotirea legală şi posibilităţile de trai de azi. De aci până la sclavie însă este departe, şi apoi să nu uităm că atunci muncitorimea era centrul atenţiei generale, iar sistemele sociale şi economiste se întreceau în a găsi cele mai nimerite, mai omeneşti şi mai cinstite mijloace pentru a ameliora starea claselor de jos.

Şi atunci naşte întrebarea: care este justificarea acestui îndemn la lupta de clasă şi la omucidere, odată ce toată lumea era dispusă la o conlucrare frăţească şi raţională între capital şi muncă?

Cine a asuprit pe proletari înainte de anul 1848 pentruca Marx să fie îndreptăţit a-i îndemna să se organizeze în partid comunist incendiar şi să arunce în aer clasele suprapuse? Capitalismul poate? *Nu*, răspunde însuşi Stalin, *Marx şi Engels, trăiau într'o epocă prerevoluţionară, când imperialismul (expresia lui Lenin pentru capitalism) era încă în faşă, când revoluţia proletarilor nu era o necesitate directă şi practică* (*Stalin, Bazele Leninismului*).

Dar o revoluţie este în primul rând o reacţiune, o tendinţă de eliberare de sub o asuprire oarecare, o răzbunare dacă vreţi, sau, cum este cazul, o tâlhărie pusă la cale spre a jefui bunul altuia.

Dacă la 1848 proletariatul nu era asuprit până în a găsi necesară o revoluţie, pentruce l-a îndemnat Marx să se organizeze spre a arunca în aer clasele sociale conlocuitoare ?

„Nu există decât un singur mijloc spre a scurta şi grăbi agonia de moarte a vechei societăţi şi sângeroasele dureri de facere ale nouăei societăţi. Acest unic mijloc este teroarea revoluţionară. (Karl Marx în Neues Rheinische Zeitung, (7 Noemv., 1848).

Revoluţionarii au răspunsul gata: *mori tu, ca să trăiesc eu* şi trebuie să recunoaştem că din punctul lor de vedere nu cer pentru sine un lucru neplăcut. Intr'o lume însă în care universul întreg, spre ruşinea omului, dă exemplu de nevoia unei anumite ordine şi ierarhii pentru perfecta şi echilibrata desfăşurare a tuturor corpurilor care îl compun, o piatră aruncată de un nebun nu poate fi luată drept temelie pentru un întreg ospiciu.

A fost oare nebun Marx? Nu, ci avem toate motivele să credem că, mai mult decât de soarta proletariatului universal, el era preocupat de soarta iudeilor săi şi că îndemnând pe proletarii creştini să arunce în aer burghezia creştină, nu făcea aceasta decât cu nădejdea că, în crunta vânzoleală fraticidă ce ar fi urmat, neamul ales al lui Iuda mai curând sau mai târziu ar fi încălecat pe grumajii celor doi beligeranţi epuizaţi; lucru care s'a întâmplat întocmai.

Şi spre a nu se crede că năpăstuim secta infernală, atribuindu-i origini neadevărate, vom da cuvântul unui coreligionar al lui Marx, numit Hirsch, care într'un studiu foarte elogios pentru maestrul său, publicat în Nouvelle Revue, la 1882 spune: 1).

„Socialismul a luat un caracter pozitiv odată cu Marx şi cu Engels abia în 1844.

„Marx locuia la Paris, unde ducea lupta împotriva ideilor istorice. Engels trăia la Manchester, unde se ocupa cu economia politică.

„Elementul popular al societăţilor secrete (masonice) a fost unit cu elementul ştiinţific".

Afirmaţiunile lui Hirsch au nevoie de o completare: Marx era atunci membru al lojei israelite „Alianţa Drepţilor", o filială a puternicei organizaţiuni iudaice, Fii alianţei (B'nei B'rith).

Focar de conspiraţie şi nucleu în care se frământau ideile cele mai îndrăzneţe, venite dela centrul lojilor B'nei B'rith, Alianţa Drepţilor propovăduia răsturnarea totală a civilizaţiei creştine, uneltind pro-causa pentru comunizarea averilor burgheze şi fluturând înaintea proletariatului ameţit şi îndârjit, spectrul unei dictaturi în care ei, cei mai de jos, şi-ar fi întins cismele pline de glod peste mătăsurile fotoliilor nobiliare, s'ar fi îndopat cu prânzuri desfrânate şi ar fi băut vin din craniul capitalistului, retezat şi transformat în cupă.

Nimic economic în „Manifestul comunist" ni-

1) B. Malon, op. cit.

mic social, nimic omenesc; monstruos şi feroce se poate rezuma în două cuvinte demne de omul cavernelor: *„mori tu, ca să trăiesc eu"*.

In prefaţa celei de a doua ediţiuni a manifestului comunist tipărit la Londra la 1872, Marx şi Engels confirmă că, o societate secretă numită „Liga comuniştilor" i-a însărcinat cu redactarea şi publicarea unui program teoretic şi practic al partidului.

Asupra acestei ligi a comuniştilor, Marx nu dă alte amănunte şi ar trebui să credem că este vorba de o asociaţie cu caracter numai politic şi economic.

Iată însă că vine B. Malon, care alături de Jaurès, este cel mai de seamă istoric al mişcărilor socialiste şi comuniste, el însuşi revoluţionar şi deputat al comunei şi care afirmă că în 1847 *Alianţa Drepţilor* însărcinează pe Marx cu redactarea unui manifest comunist.

Şi atunci se demonstrează clar, din afirmaţiunile lui Hirsch şi ale lui Malon, amestecul judaismului la întocmirea sinistrei religiuni comuniste, căci Liga Comuniştilor nu era decât o nouă firmă a Alianţei Drepţilor, iar principiile manifestului comunist înainte de a trece sub condeiul lui Marx fuseseră discutate şi aprobate de sanhedrinul dela Hamburg, unde îşi avea sediul Marele Consiliu Patriarhal al lojilor B'nei B'rith.

Fin psiholog, Marx-Mordenhai dădu gloatelor ceace ele au cerut totdeauna: *panem et circenses* şi prin aceasta le robi seminţiei lui Israel.

Am spus mai înainte că la apariţia sa manifestul comunist a trecut aproape neobservat. Infiltrat cu insistenţă însă de lojile judaice în masele proletare, a putut prinde teren. Manifestul lui Mazzini, scrisoarea răspuns a lui Proudhon (1852) în care acesta socotea pe Mazzini drept un vizionar nesocotit, precum şi lipsa lui Bakunin, exilat în Siberia, au contribuit mult la înălţarea comunismului marxist.

După 1860, Mazzini fiind retras spre a organiza înalta masonerie universală şi mişcările din Italia, lipsea mişcarea revoluţionară din Europa de un mare conducător.

Proudhon, teoretician şi erudit, propovăduia un sistem aparte ostil atât rentierilor cât şi comuniştilor.

Bakunin era un remarcabil organizator de atentate şi revoluţionar de mâna întâia, slab teoretician însă şi slab gânditor. De altfel — după cum am spus — exilat, nu se reîntoarce decât la 1861.

Toate acestea au făcut astfel încât comunismul marxist să poată prinde rădăcini.

După o propagandă susţinută, Alianţa Dreptilor putu strânge un număr însemnat de membri spre a înfiinţa la Londra, în 1864, I-a internaţională comunistă sub conducerea lui Karl Marx, având drept program Manifestul comunist.

Astfel, comunismul, religiunea care avea mai târziu să sguduie omenirea din temelii, luase fiinţă.

Creiarea Inaltei Masonerii Universale

Ritul scoţian vechiu şi acceptat.

Este locul, fără a merge până la originile francmasoneriei, să explicăm în câteva cuvinte importanţa ritului scoţian vechiu şi acceptat, care urmează ritului scoţian de Perfecţiune zis Herodom, în 25 de grade, foarte practicat de masonii ocultişti în secolul XVIII.

După congresul dela Wilemsbaden masonii satanişti, îndeosebi cei americani, nemulţumiţi de faptul că masoneria nu s'a declarat unitară şi hotărîtă în ceeace priveşte instituirea unui cult liber al lui Lucifer în omenire, au luat hotărîrea înfiinţării unui nou rit, în care satanismul să fie practicat în lojile marilor grade, iar cele inferioare să fie stăpânite şi călăuzite în spiritul satanist, în mod indirect, până la perfecta iniţiere. Iniţiativa a luat-o un grup de masoni americani în frunte cu evreul Isaac Long, care fundă la 1801 Ritul scoţian V şi Ac.

Isaac Long a fabricat acest rit din cele 25 grade

ale sistemului Herodom, adăugându-i cele şase grade ale Templierilor, constituite la rândul lor din patru grade luate iluminismului german al lui Weisshaupt, plus două administrative, dintre care ultimul este acela de Suveran Mare Inspector General 33.˙. Investirea cu gradul 33 nu presupune însă şi o completă iniţiere, titlul fiind doar administrativ, adevăraţi aleşi fiind numai fr. Magi aleşi, perfect iniţiaţi gr. 33.˙.

Legenda Templierilor.

Pentru a asigura o cât mai mare autoritate acestui rit, Isaac Long i-a adăugat legenda misterioasă a templierilor.

In ura sa împotriva creştinismului francmasoneria pretinde că ceremoniile de iniţiere simbolizează răzbunarea templierilor condamnaţi în Evul Mediu.

Se ştie că templierii au fost un ordin călugăresc, înarmat, înfiinţat cu scopul de a apăra locurile sfinte. Cu timpul au degenerat însă, ajungând până la a se închina lui Satan, reprezentat printr'un idol numit Baphomet. Au fost descoperiţi şi ucişi în frunte cu marele lor maestru Jaques Bourguignon de Molay.

Isaac Long pretindea că a regăsit, ca prin minune, atât ţeasta lui Jaques de Molay cât şi idolul Baphomet.

A adus aceste sfinte relicve masonice dintr'o călătorie prin Europa, le-a aşezat la sediul central din Charleston, punând ritul scoţian sub ocrotirea lor.

Acest rit a luat o mare desvoltare pe întreg pământul, mai ales în timpul cât a fost condus de Pike.

Inalta Masonerie Universală.

După defecţiunea lui Marx şi a lui Bakunin, Mazzini, mare maestru al ritului scoţian pentru Europa, mâhnit că nu era înţeles, a conceput ideia înfiinţării unui rit suprem, universal, care să fie deasupra tuturor riturilor şi să conducă prin influenţa lui întreaga activitate a masoneriei universale.

Pentru aceasta a intrat în tratative cu Albert Picke şeful supremal ritului scoţian.

După tratative laborioase, duse timp de 4 ani, au căzut de acord asupra înfiinţării *Inaltei Francmasonerii Universale,* care avea să practice în mod exclusiv şi direct Luciferianismul.

Constituţia noului rit a fost semnată de ambii la 20 Septembrie 1870.

Cei doi pontifi şi-au împărţit puterea. Lui Pike i s'a atribuit suprema autoritate dogmatică cu titlul de Suveran Pontif al Francmasoneriei Universale, iar lui Mazzini autoritatea executivă cu titlul de Suveran Şef de Acţiune Politică.

Tot odată Pike, patriarhul din Charleston, în calitatea sa de mare Kabalist a redactat el însuşi caetele gradelor ritului suprem.

Lojile ritului suprem s'au numit Triunghiuri şi Perfecte Triunghiuri.

In onoarea lui Baphomet, ritul infernal a fost intitulat: *Ritul Palladic Nou Reformat.*

S'a convenit că existența Inaltei Masonerii Universale de Rit Palladic să fie ținută riguros secretă și să nu se facă nici o aluzie despre existența ei la întrunirile lojilor sau a Inaltelor Loji a altor rituri, chiar dacă din întâmplare toți membrii lojei ar fi fost Adevărați Aleși și Perfect inițiați membri ai Inaltei Masonerii Universale.

Secretul nouiei instituții, în vederea recrutării de nouî membri, nu va putea fi comunicat decât cu mare prudență și numai membrilor din înaltele grade masonice.

Prin creiarea Inaltei Masonerii Universale fruntașii masoni au urmărit să fundeze un organism suprem, care să centralizeze toate dogmele precum și toate directivele necesare cauzei, pe care apoi să le înfiltreze în mod unitar, în toate lojile și la toate riturile de pe glob.

Impulsiunile emanând dela acest focar suprem aveau să fie înfiltrate în loji nu prin ordine directe, căci s'ar fi trădat existența înaltului for, ci numai prin influența personală a Adevăraților Aleși, membrii ai Inaltei Masonerii Universale.

Suveranul Directoriu Dogmatic a fost stabilit la Charleston, iar suveranul Directoriu Executiv la Roma.

S'au mai înființat patru Directorii Centrale: La Washigton pentru America de Nord, la Montevideo pentru America de Sud, la Napoli pentru Europa și la Calcuta pentru Asia și Oceania.

Mai târziu s'a înființat un Suveran Directoriu Administrativ (cassieria centrală) cu sediul la Berlin, unde trona evreul Bleichroeder în calitate de Mare Trezorier.

Numirea acestuia nu a fost întâmplătoare, ci a fost impusă de Supremul Consiliu Patriarhal al lojilor evreeşti B'nei B'rith, care, în urma concordatului dela 1874, alimentau cu sume enorme cassieria masoneriei universale şi deci lupta pentru descreştinarea popoarelor cu toate consecinţele ei.

Curând o întreagă reţea de loji paladice împânzi tot globul.

Conform constituţiunilor ritului, Şeful Acţiunei Politice, care era şi preşedinte al Suv. Directoriu Executiv, era numit direct, fără alegere, de către Suv. Pontif. al Masoneriei Universale.

Mazzini, simţindu-se pe patul de moarte, a recomandat antipapei Pike ca succesor al său pe Adriano Lemmi.

Mazzini muri în Martie 1872. Albert Pike ascultând de recomandarea făcută de mai înainte, numi pe Lemmi ca şef al supremului Directoriu Executiv pentru Europa.

Astfel circumcisul din Stambul, condamnat pentru furt ordinar, ajunsese dintr'odată conducător al ritului scoţian şi al Inaltei Masonerii Universale pentru Europa.

Odată înscăunat A. Lemmi se puse pe lucru spre a descreştina şi a revoluţiona Europa, cu aceeaşi diabolică perseverenţă cu care a organizat nenumăratele asasinate.

A fost unul dintre cei mai activi şefi ai monstruoasei religiuni masonice şi până ce şi-a dat duhul în braţele lui Satan, dumnezeul său, a uneltit şi a instigat pe toate căile pentru răstur-

narea creştinismului împotriva căruia nutrea o ură feroce.

Astfel scria la 29 Septembrie 1883 către : „FF.·. *Delegaţi Secreţi al Suv. Direct. Executiv pe lângă cercurile anticlericale :*

INSTRUCŢIUNI SECRETE

„Iubiţi Fraţi, vă reamintim jurămintele voastre şi hotărîrea noastră din 25 Iunie trecut, în care vă arătăm cât sprijin punem pe voi.

„Trebuieşte, prin inspiraţia voastră, a face să se pună în studiu, în cercurile anticlericale, chestiunile care plac mai mult muncitorilor şi în deosebi acelea care întreţin în inima lor ura împotriva superstiţiei (a creştinismului). Această ură este sfântă şi trebuie întreţinută continuu.

„Inmulţiţi conferinţele.

„Conferenţiarii noştri, fără a insista asupra rolului francmasoneriei, vor vorbi de ea în treacăt ca de o societate care distruge prejudecăţile existente între oameni.

„Programul subiectelor de tratat este vast.

„Iată, îndeosebi, ce veţi spune ascultătorilor proletari :

„Ţinta societăţii este fericirea comună. Se ajunge la aceasta, printr'un guvern constituit, spre a garanta omului drepturile sale naturale.

„Prin OM înţelegem orice individ, fără deosebire de sex, care face parte din omenire...

„Intr'o societate liberă nu trebuie să existe preoţi ai superstiţiei (creştini) ; căci, în numele dogmei sale,

preotul se opune ca omul să urmeze chemarea naturei, chiar dacă omul, exercitându-şi acest drept, nu vatămă pe altul. De aceea preoţii superstiţiei, fiind duşmanii libertăţii omului, trebuie să dispară...

„Asupra chestiunii existenţei sau a neexistenţei divinităţii, nu trebuie bruscate ideile personale, pe care le-ar avea muncitorii din cercurile noastre. Să nu căutăm a converti pe atei, la filosofia noastră metafizică, ci să remarcăm numai că sunt auxiliarii noştri folositori pentru ruina superstiţiei.

„Celor cari sunt spiritualişti, e bine a li se rectifica părerile lor, asupra noţiunei de Dumnezeu. Treptat şi cu îndemânare, li se va explica prin conferinţe, că Fiinţa Supremă, fiind prin însăşi natura ei, supremul bine şi părinte al omenirii, se impune a fi separat dela concepţia sacerdotală, unde Dumnezeu, astfel cum este definit şi impus de către preoţi, este în realitate un persecutor supranatural, nespus de rău şi de barbar; fără a ridica nici un văl, conferenţiarii vor obişnui poporul a onora o Fiinţă Supremă, urând totuşi clerul".

„Lumină se va face singură în spiritele inteligente, aşteptând apoi, ca ea să fie revelată în mod public, atunci când idealul societăţii oamenilor va fi realizat..."

. . . . . .

Aceste instrucţiuni sunt răspândite în toată lumea de către emisarii francmasoni; căci ţinta supremă a societăţii este de a descreştina toate popoarele înlocuind religia lui Dumnezeu, prin cultul lui Satan intitulat *„Marele Arhitect al Universului"*.

Francmasoneria însă nu îndrăzneşte a face cu-

noscut popoarelor proectul său suprem. *„Lumea, spun şefii, nu este încă coaptă, spre a fi luminată de adevărata lumină".*

Insă în aşteptare, toate mijloacele, CHIAR MATERIALISMUL, sunt bune, cu scopul preliminar de a ruina credinţa în Dumnezeul creştinilor.

Iată o circulară în al cărui sens naturalist, se observă spiritul satanic cara a inspirat-o. Poartă data de 1886.

. . . . . .

„Căutaţi a profita de condiţiunile prezente şi de cuceririle trecutului, cumpăniţi bine operaţiile voastre, spre a progresa cu tărie, calm şi eficacitate.

„Inainte de toate, faceţi să intre în popor ideea că Masoneria nu are vreo ţintă politică, ci voieşte doar pace, libertate şi eliberarea spiritelor de sub jugul religiunilor tiranice prin dogmele şi preceptele lor.

„Siliţi-vă să demonstraţi, că religiunea este cu adevărat liberă şi înfloreşte mai bine, în statele unde, ca şi în Statele-Unite ale Americei, separaţiunea între Biserică şi Stat este completă şi că este util, ca statul să nu aibă angajamente statutare faţă de Biserică.

„Instrucţiunea şi educaţia în şcoli trebuie să fie una din preocupările Dvs. zilnice.

„Veghiaţi cu grije, ca profesorii să nu fie recrutaţi din persoanele ataşate credinţei; trebueşte obţinut ca profesorii în aziluri, şcoli primare, licee, colegii, şcoli technice ş. a. să fie, sau indiferenţi sau adversari ai creştinismului, spre a infiltra teoriile şi obiceiurile naturaliste şi libere, protivnice prejudecăţilor religioase.

„Dar vom avea mai multe foloase pe câmpul ins-

trucțiunei, dacă se va impune tăcere clerului. Pentru a ajunge la acest desideratum, așteptând momentul când guvernul va destitui prin lege clerul și-l va pune în imposibilitate de a influența poporul, este necesar a continua să prezentăm clerul în ochii poporului ca pe un mistificator care predică virtuți pe care nu le are, o doctrină în care nu crede și că este un parazit care trăiește din ignoranța publică.

„Pe de altă parte, serviți-vă de toate mijloacele, pentru a creia în public opinia că poporul are dreptul, nu numai la administrația bunurilor parohiei, ci chiar și la alegerea preoților".

„Iată cum se va prepara drumul laicizării religiunii, cum se va face neputincioasă ierarhia creștină și cum se va ușura drumul legislatorilor cari vor separa Biserica de Stat. Pentru a propaga în popor aceste idei, vă veți servi în primul rând de PRESĂ, de asociațiuni, de societățile muncitorești și de alte mijloace găsite bune".

„Recomandăm Fraților Noștri a avea întotdeauna sub ochi deciziunile masonice relative la cremațiunea cadavrelor, la căsătorii — numai civile — la înmormântări — numai civile —; le recomandăm a veghea la discreditarea oricărui obiect cu caracter religios și în deosebi a presei creștine; le reamintim instrucțiunile asupra operilor de binefacere la care vor avea parte numai cei cari aparțin francmasoneriei".

Semnat: Adriano Lemmi 33.·. Mare Maestru.

Dacă mai este cineva care să aibă îndoeli asupra adevăratelor scopuri ale masoneriei, să citească circulările de mai sus și va fi pe deplin lămurit.

Sceleratul lor cuprins stă şi astăzi la baza activităţii întregei masonerii, fie ea românească, naţională, internaţională sau de altfel.

Dar desvăluirile lor ne vor apărea cu atât mai edificatorii când vom afla că aceste circulări anticreştine, antinaţionale şi antisociale au fost redactate la marele sanhedrin al lojilor evreeşti B'nei B'rith din Hamburg (azi „refugiat" în Elveţia) de unde prin intermediul circumcisului Lemmi au fost înfiltrate în toate lojile pământului unde nemernicii „naţionalişti şi creştini" se străduesc cu şorţul pe burtă să robească propriul lor neam seminţiei lui Israel.

Iudaizarea Francmasoneriei

Rătăcitor peste tot pământul şi râvnind să refacă împărăţia lui Iuda chiar pe meleagurile străbune, neamul lui Ahasverus a rămas din această pricină, neasimilabil şi refractar ori cărui ideal care ar fi avut ceva comun cu poporul conlocuitor.

Peste veacuri şi peste toate hotarele neamurilor, poporul iudeu a ţinut necontenit ochii aţintiţi spre Ierusalim, păstrând aceeaşi credinţă fanatică în legea şi neamul său, devenind astfel internaţional, cosmopolit şi mai ales rămânând evreu, ori în ce colţ al pământului s'ar afla.

Neavând de apărat frontiere sau alte patrimonii naţionale, evreii au fost întotdeauna mai puţin turburaţi şi deci mai bine pregătiţi spre a-şi însuşi tot ceeace vremurile aduceau mai bun cu ele.

In timp de pace sau în timp de răsboiu, sub năvăliri ori răsmeriţe, evreii se lăsau să fie ocrotiţi şi apăraţi de alţii, iar ei s'au îndeletnicit cu târgul de bani, de mărfuri sau de suflete.

Chiar atunci când o ţară şi-a schimbat stăpâ-

nul, evreul a rămas legat de mierea şi de bogăţiile locului, ca şi viermele în inima mărului, linguşind sau dispreţuind în taină pe noul stăpân ca şi pe cel vechiu.

Evreul este legat de un popor nu prin idealurile sau sufletul acestuia, ci prin bogăţiile pe care le poate exploata.

In ziua în care aceste bogăţii au secat, când ţara rămâne stearpă şi pustiită, hoardele lui Ahasverus se ridică, mânate de dorul unei alte prăzi năpăstuindu-se însetate spre alte meleaguri ca nişte nori de lăcuste.

Cine de pildă dintre mentorii opiniei publice din Sărindar tânjeşte azi după ghettoul din Galiţia? Care din ei suspină citind versurile lui kMiciewicz sau se'nfioară la amintirea lui Kosciusko?

Absolut nimeni. Şi în timp ce legendarul erou polonez îşi dădea duhul în exil, suspinând după ţara sa, fiii lui Iuda s'au ridicat ca un singur om, au părăsit vetrele sărăcite din Galiţia şi au plecat, atraşi de bogăţiile Moldovei, poposind pe malurile Cacainei din Iaşi.

Ca o nouă Lethé, Cacaina s'a dovedit că poartă în scurgerile ei uitarea!

A fost destul o sorbitură, pentruca nouii veniţi să înceapă să vorbească nostalgic şi cu entuziasm patriotic de strămoşii lor: Vlad, Matei, Ştefan, Mihai ş. a.

Infama convertire ar fi fost crezută poate dacă nu intervenea marea încercare a sufletelor din războiul mondial.

A fost destul să bată o vreme vântul de la Berlin pentruca evreii noştri să-şi scuture caftanele şi să se lepede de Matei şi de Vlad ca de dracu:

Morala Talmudului

Fundamentul acestei rezistenţe la desnaţionalizare — unică în istorie — îl formează religiunea mozaică care s'a păstrat în decursul veacurilor unitară în concepţiile ei, hotărâtă şi agresivă.

Neîndoios că nu poate fi vorba de vreo eventuală sublimitate a acestei religiuni, ci bună sau rea, ea a constituit elementul de legătură între membrii neamului lui Iuda, răspândit pe toate continentele.

Desigur că pe lângă învăţăturile Talmudului ceeace reaminteşte zilnic fiecărui evreu, faptul că în mijlocul altor neamuri el totuşi este şi trebuie să rămână evreu, este stigmatul ritual: tăierea împrejur.

Spre deosebire de morala Evangheliei lui Hristos care priveşte lucrurile în mod ecumenic şi voieşte mântuirea tuturor neamurilor fără deosebire, mozaismul religiei prin excelenţă materialistă, prin Talmudul egoist, feroce şi monstruos în comparaţiile lui, *sfătueşte a face bine numai evreilor, iar neevreilor numai rău.*

Din punctul de vedere umanitar, o istorie comparată a religiunilor ar pune Talmudul pe o treaptă mai jos chiar decât Coranul sau Vedele.

In antagonism cu Talmudul, creştinismul în

acest caz a căzut victimă umanitarismului şi spiritualismului său.

Că evreii au exploatat în mod nedemn aparentele „slăbiciuni" ale Evangheliei, este neîndoios.

Judaismul pretinde că Talmudul, în toate vremurile sale: Talmud Babli, Jeruşalmi, Mişna sau Ghemara are la bază codice vechi, pierdute, găsite, iar pierdute, regăsite, totuşi de o vechime respectabilă. Se poate; la aceste codice însă s'au adăugat codice nouă şi comentarii oportune, care fac parte integrantă din Talmud şi, care raportate la epoca în care au fost scrise, oglindesc în ele tendinţa de reacţiune a rasei faţă de vicisitudinile momentului, sau o nouă adaptare a religiunei spre a permite lui Israel să fie deasupra.

Evanghelia lui Hristos a fost şi este una, desăvârşită şi definitivă, căci la ea nu s'a putut şi nu se mai poate adăuga nici o iotă.

Talmudul însă, acest neomenos „vade mecum" al lui Israel, a continuat să fie prefăcut spre a fi ajustat vremurilor nouă.

Evanghelia reprezintă o poruncă şi un dreptar divin, sub călăuzirea căreia toate neamurile se vor putea înfrăţi în marea iubire a lui Hristos.

Talmudul reprezintă tendinţa nesăţioasă şi necinstită a unei rase de a exploata pe celelalte.

Pentruca să se schimbe ceva în Evanghelie, va trebui să se deschidă cerurile, să se despice pământul şi să coboare Hristos iarăşi:

Pentru a se schimba Talmudul, este destul să o ceară interesele temporare ale lui Israel.

Continuatoarea lui Ezra, şcoala lui Filon şi a

lui Maimonide a adăugat Talmudului următoarele precepte, fiecare corespunzând unui „punct slab" al Evangheliei.

Talmudul	**Evanghelia**
Art. 11.	Matei V. 7.
Nu este drept a avea milă de duşmanii noştri.	*Fericiţi cei milostivi, căci aceia se vor milui.*
Art. 12.	Matei V. 37.
Omul (evreul) trebuie să fie totdeauna viclean.	*Deaceea cuvântul vostru să fie: da ce este da, nu ce este nu, iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.*
Art. 13.	Romani XII. 9.
Evreul poate spune neevreului că îl iubeşte, însă numai din interes sau de frică.	*Dragostea să vă fie nefăţarnică. Urgisiţi răul. Lipsiţi-vă de ce nu e bine.*
Art. 15.	Galateni III. 28-29.
Copiii lui Avraam sunt evreii, copii lui Noe... sunt neevreii.	*Numai este Iudeu nici Elin... Iar dacă sunteţi ai lui Hristos, atunci sunteţi sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit făgăduinţei.*

Art. 16.	Luca XII. 15.
Dumnezeu a dat toată puterea ebreilor asupra averilor şi asupra sângelui tuturor popoarelor.	*Luaţi aminte şi vă păziţi de orice poftă de avere căci viaţa cuiva nu stă în prinosul ce-l are din veniturile sale.*
Art. 20.	Matei V. 6.
Când într'o ţară care este condusă de evrei, un evreu se judecă cu un creştin, tu vei face astfel încât să câştige fratele tău şi vei spune străinului: aşa cere legea noastră. *In ţara în care chiar legile poporului sunt favorabile evreului, vei face deasemeni să câştige fratele tău şi vei spune străinului: Aşa cere legea voastră.* *Dacă evreii nu sunt stăpânii ţării sau nu au legi favorabile lor, atunci vei căuta să sileşti pe străini prin intrigă până ce isbânda va fi a evreului.*	*Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate că aceia se vor sătura!* *Fericiţi cei curaţi cu inima căci aceia vor vedea pe Dumnezeu.*
Art. 23.	Matei V. 40.
Distruge pe cel mai bun dintre creştini.	*Celui ce voieşte să se judece cu tine şi să-ţi ia*

vestmântul, lasă-i şi cămaşa. Iar de te va asupr careva să mergi o mie de paşi, mergi cu el două mii.

Matei V. 39.

Dacă cineva te loveşte peste obrazul drept, întoarce şi pe cel stâng.

Idem. *Pe cel mai bun dintre creştini ucide-l.*
(Tog şebe goim harog)

Matei XIX. 19.

Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

Art. 24.

„Dacă un creştin cade într'un şanţ, astupă şanţul spre a nu mai putea ieşi.

„Când îl vezi căzând într'un râu, ori că viaţa îi este în pericol, nu trebuie nici odată să-l scapi.

„Maimonide învaţă că ori de câte ori se prezintă ocazia, un creştin trebuie ucis. Cine varsă sângele necredincioşilor oferă un sacrificiu lui Dumnezeu. Sub numele de necredincioşi trebuie înţeleşi Iisus din Nazaret şi partizanii săi.

„Cei care tăgăduiesc învăţăturile lui Israel şi îndeosebi partizanii lui Iisus Nazarineanul trebuie omorâţi.

„Acela care omoară un suflet al lui Israel va fi judecat ca şi cum ar fi ucis lumea toată.

„Este permis unui evreu să înşele pe un creştin făcându-l să creadă că evreul s'a înşelat.

Art. 25.

„Evreul poate, fără a păcătui, să siluiască o femee creştină.

Toate aceste monstruozităţi, toate aceste grozăvii, la citirea cărora ţi se ridică părul în cap, constituie replica iudaismului „sublim" după expresia lui C. Stere, la magistralele porunci ale Evangheliei.

Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei cari vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc.

Cum apără, cum scuză evreii aceste neomenoase precepte ale Talmudului?

In primul rând au tăgăduit totul. Atunci însă când au fost puşi în faţa textelor originale, au schimbat tactica, au prins a scoate la iveală unele părţi acceptabile din Halacha şi Agada, spunând despre rest că sunt glume nevinovate.

...Ultimii redactori ai Talmudului, spune d-l Şef rabin Niemirover 1)., *au acceptat între culegerile talmudice şi unele pasagii care aparţin literaturii umoristice după gustul oriental, care au servit numai ca distracţie învăţaţilor Talmudişti, precum şi unele pasagii cu caracter de parodie, creiate chiar de adversarii cugetului talmudic.*

„Aceste glume, mai mult sau mai puţin reuşite şi aceste satire antitalmudice, care, din eroare şi din neglijenţă, au ajuns în corpul Talmudului, sunt o hrană gustoasă pentru antisemiţii cu pretenţii ştiinţifice, (Morala iudaismului de Dr. I. Niemirover, pag. 6).

---

1). *Morala iudaismului* de I. Niemirover, Buc. 1923.

Glume, glume, dar ele au stat la baza credinţelor lui Max Goldştein care s'a apucat să facă din ele glume macabre ?

Dar acţiunea Alianţei Drepţilor şi a lui Marx Mordenhai de a înfiinţa comunismul anti-creştin şi feroce până la bestialitate tot glumă a fost ?

Prins la strâmtoare de viguroasa critică a lui Alexie de Soratoff, iudaismul prin pana şefului rabin Dr. Niemirover încearcă să se apere :

„Dacă în scrierea talmudică se găsesc şi isbucniri de mânie ale evreilor necăjiţi, aceasta arată că evreii erau oameni cari se manifestau contra tiraniei.

„Dacă în scrierile noastre nu s'ar găsi expresii violente contra duşmanului, aceasta ar fi o dovadă tristă că se izbutise a se lua evreilor tot ce e omenesc. Din fericire, însă, evreii păstrează forţa de a se plânge şi uneori de a blestema" (*Morala iudaismului*, p. 20).

Judece oricine dacă o etică care are pretenţiuni de a ilustra omenirea, poate scuza îndemnul la sperjur, la înşelăciune, la viol şi la crimă, prin simplul motiv că au trebuit să se apere. Impotriva cui ? A inchiziţiei spaniole ? Dar această inchiziţie nu era îndreptată numai contra evreilor ci şi a unor anumite categorii de creştini. Şi apoi se poate vorbi de inchiziţia spaniolă, pe care iudaismul o răzbună acum — faţă de nenumăratele şi înfricoşătoarele persecuţii îndurate de creştini, încă din primele veacuri ale creştinismului ? Şi totuşi nimeni nu s'a gândit să schimbe Evanghelia pentru a fi pus la adăpost, ci în toate timpurile, peste toate veacurile, creştinul a mers

la moarte cu ochii ţintiţi spre cer, rugându-se pentru călăii săi: *Doamne iartă-le lor căci nu ştiu ce fac!*

Concordatul între B'nei B'rith şi francmasonerie.

In vederea aplicării preceptelor Talmudului, evreii s'au organizat în asociaţii cu caracter ermetic, dintre care cea mai puternică este Uniunea Lojilor B'nei B'rith (Fii Alianţei).

Intrucât tendinţa evreilor este de a acapara tot ceeace are un rol sau o valoare în lume, francmasoneria, această formidabilă organizaţiune care conduce şi stăpâneşte milioane de suflete, nu putea să nu tenteze neamul lui Iuda, de a nu o acapara în folosul rasei.

Neîndoios că influenţa elementelor iudaice în loji era destul de puternică în sec. XIX, iudaizarea completă a francmasoneriei însă s'a produs odată cu numirea lui Adriano Lemmi ca şef suprem al francmasoneriei universale.

Mijlocul prin care evreii s'au putut introduce la conducerea Inaltei Măsonerii, a fost acelaş pe care l-au întrebuinţat spre a cumpăra viaţa lui Hristos şi cu care cumpără şi astăzi conştiinţele rătăcite: *Banul.*

După o îndelungată chibzuială şi din proprie iniţiativă, Supremul Consiliu Patriarhal al lojilor B'nei B'rith pe atunci cu sediul la Hamburg, Valentinskamp, propune lui Albert Pike, şeful su-

prem al Masoneriei, un act de concordat prin care se aducea francmasoneriei un cadou de câteva milioane franci aur anual.

Bine înţeles că Pike a acceptat şi la 12 Septemvrie 1874 s'a încheiat următorul act de concordat, care reprezintă prima etapă prin care iudaismul a pus stăpânire pe destinele Inaltei Francmasonerii Universale.

INTRE SUBSEMNAŢII:

Pe deoparte, Prea Ilustrul, Prea Puternicul şi Prea Divin Luminatul Frate Limmud Ensoph (Albert Pike) Mare Maestru Păstrator al Palladului Sfânt, Suveran Pontif al Francmasoneriei Universale, în calitate de şef suprem al ordinului, însă după ce a avut asentimentul unanim al Serenissimului Mare Colegiu al Masonilor Emeriţi;

Pe de altă parte, Prea Ilustrul, Curajosul şi Perfectul Frate Nathanael — Kelup — Abiackaz (Armand Levy) 3. 1).

Locotenent Mare Asistent şi Suveran Delegat al Marelui Directoriu Central din Neapole, Membru de Onoare ad vitam, al Sublimului Consistoriu Federal

---

1) Documentul nu arată numele de Armand Levy, pe care l-am pus pentru lămurire, precum nici numele lui Albert Pike dar toţi înalţii masoni, ştiu pseudonimul palladic al Suv. Pont. adoptat de către Pike şi la Marile Directorii se ştia deasemenea că evreul francez (sau mai curând cosmopolit) Armand Levy, a semnat acest act de concordat. De altfel, e destul a proceda prin adunarea literelor la valoarea lor magică, pentru a constata că numele de Armand Levy şi pseudonimul Nathanael-Kelup-Abiachaz, dau fiecare acelaş total: 347.

de B'nei B'rith din Germania, în calitate de mandatar general, atât al acestui Consistoriu, cât şi al acelor din America şi din Anglia, diversele Federaţiuni de B'nei B'rith dându-i depline puteri, iar aceste puteri fiind examinate şi recunoscute valabile.

„S'a stabilit un acord definitiv — în numele Inaltei Masonerii a Perfectei Iniţieri, Sfântul nume al Divinului Nostru Stăpân fiind invocat, ţinându-se seamă de propunerile dintr'o parte şi din alta — prin prezentul act de concordat, după cum urmează:

„Supremul Directoriu Dogmatic al Francmasoneriei Universale, va recunoaşte Lojile Israelite aşa cum există acum, în principalele ţări.

„Se va constitui o Confederaţie Generală a lojilor iudaice, în care vor fuziona Atelierele Americane, Engleze şi Germane adepte regimului B'nei B'rith.

„Sediul central al Confederaţiunii, va fi stabilit la Hamburg, iar Autoritatea Suverană va lua titlul de: „Suveran Consiliu Patriarhal.

„Lojile Israelite, vor păstra autonomia lor şi nu vor depinde decât de Suveranul Consiliu Patriarhal din Hamburg.

„Pentru a fi membru în aceste loji, nu e nevoie de a face parte dintr'un rit masonic oficial.

„Secretul existenţei Confederaţiunii va trebui să fie riguros păstrat de membrii Inaltei Masonerii Universale, cărora Supremul Directoriu Dogmatic va crede util a li-l face cunoscut.

„Supremul Consiliu Patriarhal din Hamburg şi nici vreuna din Lojile de sub obedienţa sa, nu vor figura niciodată pe statele anuale ale Suveranului Directoriu Administrativ, însă Suveranul Consiliu Patriarhal

va trimite direct Supremului Directoriu Dogmatic, o contribuţie de 10 la sută din cotizaţiile personale ale membrilor Lojilor Israelite, sau un sfert din sumele centralizate la Hamburg, în folosul propagandei generale a Confederaţiunii, fără ca tezaurul din Charleston, să poată stabili vreodată, un impoziţ suplimentar asupra drepturilor de iniţiere.

„Ritualurile Confederaţiunii, vor fi redactate de către o Comisiune numită din sânul Lojilor Israelite Nr. 1 din New-York şi supus examinării Suveranului Consiliu Patriarhal, ales prin delegaţiile Lojilor Israelite acum existente.

„In caz de temperament(?), modificările, adăugirile sau ştergerile, vor fi discutate în centrele de corespondenţă.

„Ritualurile nu vor fi definitive, decât după aprobarea lor, de către Supremul Directoriu Dogmatic.

„Iniţierea în Lojile Israelite nu va fi treptată; Masonul israelit aparţinând altor rituri sau profanul admis va primi consacrarea plină şi întreagă într'o singură şi aceeaşi şedinţă după ce a satisfăcut toate încercările.

„Tot deodată, afiliaţii Lojilor Israelite, cari nu vor aparţine riturilor masonice oficiale, vor primi dela Patriarhul Preşedinte al Atelierului, în şedinţele de Comitet, o instrucţiune orală, făcându-li-se cunoscut învăţământul celor trei grade simbolice; nu li se vor comunica însă cuvintele sfinte şi de trecere, nici semnele de recunoaştere proprii acestor trei grade.

„Nici un Frate Mason din riturile oficiale, care nu este Israelit, nu va putea pretinde intrarea într'o Loje Israelită, ori care ar fi gradul său.

„Singurii Magii Aleşi gr. 3.·. masculin, al Ritului Suprem, aparţinând Supremului Perfect Triunghiu sau al unuia din Perfectele Triunghiuri ale aceluiaş oraş, stabilit de comun acord, sau în lipsa unui Inalt Atelier Palladic în acel oraş, aparţinând unuia din Perfectele Triunghiuri ale unei provincii alese tot de comun acord, vor avea acces de drept ca vizitatori în Loja Israelită. Numărul vizitelor lor nu va putea fi limitat.

„Vor avea drept de intrare ca vizitatori, însă numai de două ori pe an, Inspectorii Generali ai Palladium-ului, în misiune permanentă, prevăzuţi cu gradul de Mag Ales, precum şi Inspectoarele Generale, însă numai Suveranele printre Maestrele Templiere, al 2-lea grad feminin al Ritului Suprem.

„Preşedintele şi Preşedinta Lotus-ului stabilit la sediul provinciei triunghiulare vor avea totdeauna dreptul de a intra în toate Lojile Israelite, existente pe teritoriul Provinciei lor.

„La Suveranul Consiliu Patriarhal din Hamburg, ori care Mag Ăles şi ori care Maestră Templieră Suverană vor putea intra ca vizitatori, nu de drept ci ca oaspeţi, în urma unei cereri adresate Suveranului Patriarh.

„Lojile Confederaţiunii vor putea iniţia şi admite surori israelite, fără a fi nevoie de a obţine altă autorizaţie decât aceea a Suveranului Consiliu Patriarhal din Hamburg.

„Semnat în Valea Tibrului, la Marele Orient al Romei în a 5-a zi a lunei Nisan, a 24-a zi a primei luni a anului 000874 a Adevăratei Lumini.

(ss) Nathanael-Kelup-Abiachaz

„Pentru legalizarea semnăturei Fr. Natanael-Kelup-Abiachaz, care a semnat în prezența noastră la Prea Puternicul Scaun al Suveranului Directoriu Executiv, Valea Tibrului, Marele Orient al Romei și aceeași zi ca mai sus.

(ss) Occabys
Sigiliul Suv.·. Direct.·. Exec.·.

„Semnat la Supremul Orient din Charleston sub ochiul Prea Puternicului Divin Stăpân, I-a zi a lunei Thischri a 12-a zi a lunei a 7-a, anul 000874 al Adevăratei Lumini.

(ss) Ensoph

DECRET

„Noi, Mare Maestru Conservator al Palladium-ului, Sfânt, Suveran Pontif al Francmasoneriei Universale, Serenissimul Mare Colegiu al Masonilor Emeriți fiind reunit și dându-ne aprobarea sa.

In executarea Actului de Consordat, încheiat între noi și cele trei sublime Consistorii Federale B'nei-B'rith din America și Germania, care Act a primit semnătura noastră astăzi.

Am decretat și decretăm

„Articolul Unic.: Confederațiunea Generală a Lojilor Israelite este constituită de azi, pe bazele Actului de Concordat anexat la prezentul decret și care are putere de lege,

„Dat sub Bolta Solemnă a Supremului Orient din Charleston, în Valea Iubită a Divinului Stăpân, I-a zi

a lunei Tischri în a 12-a zi din luna a 7-a a anului 000874 al Adevăratei Lumini.

(ss) Limmud Ensoph
Sigiliul Şefului Suprem

Odată ce avea un cuvânt de spus, Consiliul Lojilor B'nei B'rith şi-a urmat planul cu o îndemânare diabolică.

Prima sa grije a fost să propună înfiinţarea unui *Suveran Directoriu Administrativ,* cu sediul la Berlin (acum „refugiat" în Elveţia) care avea să centralizeze imensele fonduri ale masoneriei.

A uneltit astfel întâi să fie numit trezorier evreul Bleichroeder, omul de încredere al lojilor evreeşti.

Dar ţinta supremă, acapararea întregei francmasonerii de pe glob, a atins-o atunci când a înscăunat pe circumcisul Adriano Lemmi la Supremul Pontificat al Inaltei Francmasonerii Universale.

A. Lemmi la Pontificatul Inaltei Masonerii Universale.

O dată dureroasă pentru masonerie este aceea de 2 Aprilie 1891. In această zi a murit Albert Pike marele pontif al Inaltei Masonerii Universale.

Acest om a fost un mare organizator.

El a adus la plină prosperitate Supremul consiliu Scoţian din Charleston şi Inalta Masonerie Universală.

Memoria sa este în mare cinste în toate lojile

de pe glob. Până în ultimul ceas acest om a avut o activitate prodigioasă.

La moartea sa francmasoneria palladică era formidabil organizată, având ramificaţii peste tot pământul.

După moartea sa a fost înlocuit de către fr.·. A. Georges Mackey. Acesta era departe de a poseda calităţile excepţionale ale lui Pike. Ii lipsea forţa caracterului, energia şi puterea de muncă. A fost ales însă tocmai de aceea, ca om de paie, întrucât existau mari rivalităţi între Emeriţi.

De această împrejurare au ştiut să se folosească lojile B'nei B'rith spre a transfera sediul suprem dela Charleston la Roma şi a împinge pe circumcisul A. Lemmi la Supremul Pontificat al Masoneriei Universale.

Lemmi, pe atunci şef al ritului scoţian şi al Inaltei Masonerii pentru Europa, niciodată nu a simulat un devotament mai feroce faţă de sectă ca atunci, tocmai spre a ajunge şef suprem.

Aceasta cu atât mai mult cu cât şeful suprem nu este obligat să justifice faţă de casieria centrală trei sferturi din fondurile ce i se încredinţează.

Prin agenţii săi, cari toţi îi erau devotaţi fiind evrei şi bine plătiţi, Lemmi a manevrat astfel încât a reuşit transferarea sediului suprem în cetatea Papilor.

Cincizeci de mii de masoni totdeodată palladişti şi membri ai Federaţiei Israelite B'nei B'rith din Hamburg, ascultând de ordinul agenţilor evrei

din solda directă a lui Lemmi, au făcut în sânul Triunghiurilor o propagandă extraordinară.

Cuvântul de ordine era următorul:

Se cerea la fiecare şedinţă a Triunghiului, până ce se obţinea, punerea pe ordinea de zi a discuţiei asupra transferului supremului Directoriu Dogmatic dela Charleston la Roma.

Propaganda asiduă dusă de agenţii lui Lemmi a reuşit să determine convocarea Serenissimului Mare Colegiu la Roma, spre a discuta chestiunea transferării şi a alege un nou şef în locul lui Georges Mackey. Lemmi, spre a învinge ultimele ezitări ale delegaţilor cari ar fi găsit că masoneria nu era destul de somptuos instalată în Oraşul Etern, închirie de mai înainte vechiul şi magnificul palat Borghese construit de papa Paul V.

Cu fondurile puse la dispoziţie de B'nei B'rith în urma unor alegeri agitate, Lemmi reuşi o dublă lovitură: Serenissimul Mare Colegiu al Masonilor Emeriţi votă mutarea sediului suprem dela Charleston la Roma, precum şi alegerea lui Lemmi ca şef suprem al sectei.

Iudaismul pusese mâna pe conducerea supremului for masonic şi de atunci nu a mai părăsit-o.

Prima grije a lui Lemmi, odată instalat în palatul lui Paul V, a fost să construiască deasupra bisericii particulare a palatului latrinele supremului consiliu masonic, făcând să se scurgă murdăriile chiar pe Sf. Altar.

Au urmat protestele şi arhitectul a fost nevoit să mute latrinele aiurea.

Atunci Lemmi a imaginat altceva: a așezat în fiecare latrină un Hristos crucificat cu capul în jos, iar deasupra a lipit următoarea inscripție: Inainte de a ieși scuipați pe trădător. Slavă lui Satan.

Ortodoxia masonică

După ce am cunoscut istoricul francmasoneriei şi al anexelor ei, după ce am văzut aspectele ei, politice şi sociale, este timpul să trecem la cunoaşterea înaltei masonerii satanice sau palladice, supremul for al sectei, unde originile dogmatice, impulsurile sau tendinţele nu mai sunt ţinute secrete nici prezentate cu înţeles esoteric, ci codificate şi organizate în texte şi ceremonii cultice, formează dreptarul acestei religiuni sinistre sau spre a fi mai lămuriţi, *Ortodoxia masonică.*

Afirmând că există în zilele noastre oameni cari se închină lui Satan, desigur că am riscat mult şi am putea fi acuzaţi cel puţin de anacronism.

Cu toate acestea, în plin secolul XX, în ciuda raţionalismului şi a civilizaţiei, francmasoneria ridică cauzele determinante ale formidabilei sale acţiuni dincolo de nevoia de libertate, mai sus decât emanciparea de sub ascultarea creştinismului, până la picioarele lui Satan, căruia secta infernală i-a înălţat tron împărătesc socotindu-l domn şi dumnezeu al ei.

Ca ori care altă religiune, în afară de aspec-

tele ei aparente, monstruoasa înjghebare satanică îşi are ritualurile ei, liturghii, invocaţiuni şi rugăciuni, care sunt oficiate de masonii sataniști în templele lui Satan răspândite peste tot globul, în aşteptarea zilei de biruinţă când vor putea fi scoase din întunecatele unghere şi cântate la răspântiile drumurilor ca un „Te Deum Satana".

Intreaga liturghie masonică, codificată în tainiţele lojilor triunghiulare ale Inaltei francmasonerii universale nu este altceva decât o monstruoasă parodie a ritualurilor creştine.

Dăm, pentru exemplificare, în cele ce urmează două rugăciuni masonice transcrise după „Ritualurile secrete ale Noului Palladium Reformat".

Incepem cu „Crezul" lui A. Pike:

„Cred într'unul Dumnezeu, făcătorul, principiu al Binelui (Lucifer) care combate pe Dumnezeul cel rău, mai înainte de toţi vecii.

„Cred în Umanitatea nepieritoare care se reînoeşte şi se înmulţeşte în decursul veacurilor.

„Cred în izbânda adevărului asupra minciunii, a virtuţii asupra viciului, a dreptăţii asupra nedreptăţii, a ştiinţei asupra rătăcirii, a libertăţii asupra despotismului, a raţiunii asupra superstiţiei, a dragostei asupra abstinenţei, a luminii asupra întunericului, a binelui asupra răului, a Marelui Arhitect al Universului, dumnezeul nostru, asupra lui Adonai al preoţilor. Amin.

Iată şi Tatăl nostru al lui Pike:

„Tată iubit care eşti în cerurile de foc, lăcaşul slavei veşnice, a Ta este împărăţia tuturor celor văzute şi nevăzute, iar numele Tău sacro sanct, spaima superstiţioşilor, străbate veacurile şi este binecuvântat de iniţiaţii cu inima curată.

„Ai fi putut de mult să sdrobeşti pleava ipocrită a adoratorilor lui Adonai, a-i forţa să respecte divinitatea Ta şi a stabili în tot universul cultul Tău care va regenera popoarele.

„Tu eşti spiritul, înţelepciunea şi dreptatea. Tu nu voeşti să te impui, ci laşi mintea omenească să cunoască singură adevărul. Tu ai răbdarea dragostei divine şi păstrezi celor cari vor veni la Tine comorile bunătăţii Tale, Facă se voia Ta.

„Iar pe noi, credincioşii Tăi, susţine-ne în lupta pe care o ducem împotriva celor cari blestemă sublimul Tău nume, fă ca lumina să strălucească din ce în ce mai mult în inimile noastre, dă-ne belşug în viaţă împărtăşeşte-ne din luminile ştiinţei spre a putea progresa.

„Fii îngăduitor faţă de slăbiciunile noastre dacă vre-odată nu ne împlinim datoriile; pedepseşte însă fără milă trădarea.

„Păzeşte-ne pe noi de corupţia preoţilor, îndepărtează dela noi cursele lor şi isbăveşte-ne pe veci de Adonai. Amin".

Nu este edificator?

Dar după cum alte religiuni au schismele lor, tot astfel francmasoneria nu a fost scutită de dizidenţe dogmatice.

La înfiinţarea Inaltei Francmasonerii Universale de către Pike şi Mazzini, rămăsese stabilit că dumnezeul masoneriei va fi invocat sub numele de *Lucifer*, căci acela de *Satan* ar fi trezit rezonanţe neplăcute în minţile adepţilor prin sensul pejorativ pe care i-l dăduse Evanghelia creştinilor.

După moartea lui Mazzini însă, succesorul său, circumcisul Adriano Lemmi, în ura sa împotriva creştinismului, a voit să-l braveze de aceea a dat dispoziţiuni tuturor lojilor europene să invoace pe dumnezeul masoneriei cu *„prea sfântul nume de Satan"*.

Aceste dispoziţiuni au avut darul să supere pe supremul pontif al francmasoneriei care nu admitea altă titulatură în afară de *„numele inefabil de Lucifer"*.

Neînţelegerea între cei doi pontifi a dus la împărţirea francmasoneriei dogmatice în două curente. Pe deoparte s'au aliniat sataniştii partizani ai Suveranului Şef de acţiune politică din Roma (Lemmi) adoratori ai unui Satan manichean aşa cum îl arată biserica creştină, iar pe de alta, partizanii Supremului Directoriu Dogmatic din Charleston (Pike) cari adorau în supranaturalul adversar al lui Dumnezeu, nu un arhanghel căzut ci un rival egal în puteri, mai puternic chiar, Excelsus Excelsior, Deus Optimus Maximus, luptătorul de veacuri şi care trebuie să triumfe definitiv, după tradiţia masonică din Apadno, împotriva lui Adonai Blestematul (Dumnezeul creştinilor) la 29 Septembrie a anului 000999 al Adevăratei Lumini adică în anul 1999.

Iată dece Palladiştii, partizanii lui Pike numeau simplu: Lucifer, Dumnezeul cel Bun pe eternul duşman al lui Adonai, condamnând întrebuinţarea cuvântului de Satan, care reprezintă ideia de diavol, adică o fiinţă inferioară lui Adonai.

Intr'o scrisoare a lui Pike către Lemmi, anti-

papa din Charleston, reproşa lojilor ritului francez tendinţa lor de a profesa un scepticism absolut. Nu admitea să se suprime formula: Slavă Marelui Arhitect al Universului.

Şi ştiţi pentruce?

Pentrucă ateismul nu este suficient pentru un perfect francmason. Acesta trebuie să admită existenţa adevăratului dumnezeu, să-l urască şi ca o culme a perfecţiunii să adore pe Satan divinizat.

Pentru a determina esenţa luciferianismului trebuie studiate înaltele speculaţiuni metafizice ale lui Albert Pike, care în calitatea sa de suveran pontif palladist, are toată autoritatea să vorbească „ex cathedra".

„Rătăciţii, spune Pike, *cari slăvesc pe Satan, consideră în general că dumnezeul preoţilor nu s'a ţinut de cuvânt faţă de promisiunile sale, făcute oamenilor, şi din această cauză ei se întorc la diavol.*

„Aceasta este aşa zisă goetie, o aberaţie care nu e decât demonomanie.

„Există diavol? Preoţii spun: Da!

„Noi spunem: Nu

„Ce este diavolul?

„Este prinţul îngerilor cari s'au revoltat împotriva lui Dumnezeu, spun preoţii, şi care, fiind învins de arhanghelul Mihail, a fost aruncat în iad, unde este condamnat să ardă veşnic în tovărăşia altor îngeri, complicii săi, deveniţi demoni, şi a celor dintre oameni cari nu au trăit după legea preoţilor.

„Ori, această legendă sacerdotală nu este decât o legendă infamă, iar fraţii noştri cari glorifică pe Sa-

tan nu reuşesc în realitate decât a întări această impostură şi a ne vătăma în opinia ignoranţilor satanismului. Aceasta este o divagaţie de natură a face jocul preoţilor, iar francmasonii sataniști dau fără să vrea arme contra francmasoneriei.

„Ceeace ar trebui să se spună mulţimilor este:

„Adorăm un dumnezeu, însă este un dumnezeu adorat fără superstiţie.

„Vouă Suverani Mari Inspectori Generali 33.˙. vă comunicăm să repetaţi fraţilor de gr. 32.˙. 31 şi 30.˙. (nu însă fraţilor de grade inferioare).

Religiunea masonică trebuie să fie pentru voi toţi iniţiaţii înaltelor grade, menţinută în puritatea doctrinei luciferiene. Căci Lucifer, Dumnezeu al Theurgiei moderne, nu este diavolul Satan al vechei vrăjitorii.

„Preoţii au inventat pe Satan, au creiat vrăjitoriile, sacrificiile sângeroase ale Evului Mediu, adunările lor nebune şi tainicile întruniri ale strigoilor...

„Această nebunie cu cortegiile ei de înşelăciuni şi de fantome este opera creştinismului şi el trebuie să poarte răspunderea. Este opera lui Adonai calomniatorul lui Lucifer,

„In ura sa împotriva eternului şi a mărinimosului său antagonist, Dumnezeul cel rău (al creştinilor) a răsturnat în inimile superstiţioşilor noţiunea despre cele sfinte".

„A negat divinitatea Părintelui Binelui (Lucifer) numindu-l cel Rău. A voit să sdrobească raţiunea sub greutatea credinţelor oarbe (credinţa creştină). A pervertit înţelesul tuturor lucrurilor ducând haosul până şi în logica cuvintelor. A transformat ipocrizia în virtute, minciuna în adevăr, capriciul şi arbitrarul în

dreptate, imaginația și credința în absurd în știința teologică. A îndrăznit a numi noaptea zi, întunericul lumină, desmățul libertate și rătăcirea filosofie...

„Prin urmare, adevărata și curata religiune filosofică este credința în Lucifer, egalul lui Adonai, însă Lucifer Dumnezeu al Luminei și al Binelui, luptând pentru omenire împotriva lui Adonai Dumnezeu al Răului și al întunericului".

Pike stabilind principial că diavolul nu există, afirmă implicit prin această ingenioasă negație pretinsa divinitate a lui Lucifer încercând totodată să dea o lovitură directă religiunii creștine care admite existența diavolului ca un duh răufăcător.

Bine înțeles că toate frazele sforăitoare, ca și toate răstălmăcirile teologice, cuprinse în această profesie de credință, sunt departe de adevăr.

Cum poate fi acuzată Biserica creștină că ar favoriza vrăjitoriile, când este dovedit că în reprimarea acestor practice s'a mers atât de departe, prea departe poate, încât vrăjitorii să fie arși pe rug?

Cum poate fi acuzat creștinismul de obscurantism, de desmăț, de pervertirea înțelesului tuturor lucrurilor și de a fi introdus haosul în logica cuvintelor? Cum se poate afirma așa ceva când toate aceste acuzațiuni trebuiesc întoarse, pe drept asupra francmasoneriei?

Până și cel mai profan în asemenea chestiuni vorbind de masonerie o asociază cu noțiunea de obscurantism, superstiție, vrăjitorie sau crimă.

Toate triunghiurile, literile ebraice, coloanele,

semnele, formulele esoterice, invocaţiile magice şi kabalistice, pe care alchimia le-a împrumutat dela Zoroastru, dela Manu sau dela alţii, toate aceste teorii infernale, aceste „lături ale ştiinţei", după cum spune Victor Hugo, pe care Biserica le-a condamnat întotdeauna, nu sunt ele baza şi raţiunea de existenţă a sectei francmasonice?

Citiţi pe Eliphas Levy, pe Dr. Cahagnet (Cahane), pe contele Goblet D'Alviella, sau pe alţi posedaţi ai lui Satan, cari şi-au răsucit mintea spre a scoate un sens raţional din bolnăvicioasele elucubraţii ale ipoteticului Hermes Trismegistul, din legendele iudaice, din viziunile minţilor clocite de soarele înfierbântat al Egiptului sau din mincinoasa viaţă şi din minunile inexistente ale şarlatanului grec Simon Magul.

Câtă risipă de vorbă, câte introduceri şi ocoliri tainice, câte invocaţii, câte aşteptări sub stele pândind o conjuncţie favorabilă, câte ritualuri pentru a fermenta o bucată de bălegar uscat şi care pus în mâncarea iubitei o va aduce în noaptea aceea, seducătoare şi supusă?

Ce au folosit toate acestea?

A putut cineva scoate aur pe baza formulelor Kabalei, a putut isbândi în dragoste sau în alte chestiuni, făcând doar câteva semne şi spunând anumite cuvinte?

Adevărul este că dacă vrăjitorii în trecut, ca şi azi, au putut provoca fapte supranaturale, acestea se datoresc numai intervenţiei duhurilor infernale, iar nici decum influenţei stelelor sau

a unor formule pe cât de neînţelese pe atât de seci.

Vorbind de vrăjitorii, înţelegem acele manifestări într'adevăr de neexplicat care trec de metafizică în înţelesul nu numai aristotelic ci chiar şi în acel al lui Gustave le Bon şi care nu pot fi atribuite hipnotismului, nici sugestiei şi nici unor fenomene fizice sau chimice, cărora numai vulgul neştiutor le mai acordă însuşiri supranaturale.

Nu afirmăm că s'a epuizat şirul descoperirilor în domeniul ştiinţelor fizice sau psihice, ci spunem doar că, cunoscând tulpina, putem prevedea genul şi gradul de desvoltare a acestor ştiinţe.

Ori, nimeni nu poate afirma că prin mijlocirea ştiinţelor pozitive sau a hipnotismului pot fi provocate apariţiuni ale lui Satan în condiţiunile în care el este invocat şi apare în lojile masonice. Personal ne-am ocupat un lung şir de ani şi am cercetat toate posibilităţile prin care s'ar fi putut obţine fenomene într'adevăr supranaturale şi aceasta în strânsă legătură cu cercetările similare, din ţară sau străine.

Totuşi niciodată nu am putut identifica vreo influenţă din alte lumi la mulţimea fenomenelor pe care le-am obţinut şi care toate îşi găseau explicarea în cadrul psihozelor, a hipnotismului sau a sugestiei.

Insuşi Satan nu ni s'a părut un duh veritabil ci o iluzie ţesută de încordarea nervilor. Aceasta nu însemnează însă că duhul infernului nu există ci că nouă ne-a lipsit calitatea — marea iniţiere — pentru ca dumnezeul francmasonilor să ne facă oribila cinste de a se prezenta personal.

Aparițiunile lui Satan

Asupra aparițiunilor lui Satan în lojile masonice, vom aduce mărturia autorizată a unui fost 33.˙. și anume a lui Domenico Margiotta, doctor în filosofie și profesor, una dintre cele mai proeminente figuri ale francmasoneriei italiene și universale, dela sfârșitul veacului trecut.

Nobil, om politic, literat și ziarist, Margiotta a intrat încă de tânăr în francmasonerie, ajungând prin merite personale și prin devotamentul său față de sectă, până la gradul cel mai înalt, 33.˙. încredințându-i-se totodată și postul de mare încredere, acel de Suveran Inspector General pentru întreaga Europă a Inaltei Masonerii Universale.

Margiotta a avut fericirea — marea fericire pentru un francmason — de a vedea față către față pe Marele Arhitect al Universului care semăna ca două picături de apă cu... dracul.

Deși a rămas stupefiat și sdrobit, nu a plecat totuși numai decât din francmasonerie. Trăit ani de zile în disciplina ei, își asimilase în așa măsură dogmele și ideile masonice, încât i-a trebuit timp să constate unde se află și dacă mai poate exista un alt adevăr.

Lumină s'a făcut însă în el și scârbit de marea imoralitate masonică, a plecat trântind ușile cu un sgomot care a cutremurat întregul edificiu al francmasoneriei universale.

Prea ajunsese sus, prea știa multe, pentruca destăinuirile lui să nu provoace panică.

Un consiliu secret ţinut la Roma, — pe atunci, în 1894, sediul Inaltei Masonerii Universale — între pontifii masoni, a discutat hotărârile care trebuiau luate faţă de acest caz. După discuţii agitate, ştiindu-se că nu va putea fi înduplecat nici cu bani nici cu onorurile oferite de primul ministru Crispi, s'a hotărât uciderea lui. Informat de un prieten, membru în consiliu, Margiotta s'a refugiat la Grenoble, în Franţa, unde s'a pus sub protecţia poliţiei.

Totul a fost în zadar însă, căci a plătit cu viaţa sa vina de a fi desvăluit marile taine ale francmasoneriei.

Cărţile lui au fost cumpărate de pe piaţă cu bani grei şi apoi distruse.

Nu l-am găsit menţionat în nici o bibliografie antimasonică şi dacă nu am avea sub ochi destăinuirile lui tipărite, am fi ignorat — ca şi toată lumea — cu desăvârşire existenţa acestui om.

Francmasoneria a lucrat în acest caz cu o cruzime şi cu o promptitudine vednică de Marele Firmament.

Sceptic din fire, Margiotta nu credea nici în Satan nici în spirite şi râdea pe seama fr.·. cari afirmau, pe onoarea lor, că văzuseră de multe ori pe dumnezeul francmasoneriei în persoană.

Intr'o seară, după terminarea unei şedinţe a supremului consiliu din Neapoli, toţi membrii prezenţi în număr de unusprezece, avocaţi, profesori, ziarişti, militari, au fost invitaţi de marele hierofant Pessina să le arate pe diavolul său particular Beffabuc. Au trecut cu toţii într'o odaie bine

luminată care avea la mijloc o masă cu o sticlă goală pe ea. Pessina şi soţia sa îmbrăcaţi în vestminte sacerdotale făceau rugăciuni în şoaptă.

„In odaie domnea linişte de moarte, scrie Margiotta, *s'ar fi putut auzi sborul unei muşte. Ochii tuturora şi mai ales ai mei erau fixaţi asupra acestei stranii şi misterioase perechi de necromanţi, spunând în sinea mea: ce dobitoci sunt!*

„Deodată Pessina începu cu o voce solemnă: slavă lui Satan, Dumnezeul Cerurilor şi Rege al Pământului, Slavă lui Baal-Zebub spaima lui Mihail, slavă lui Moloch spaima lui Rafael, slavă Astartei spaima lui Mizram (Sfânta Fecioară Maria), slavă lui Astaroth spaima lui Gabriel, slavă tuturor demonilor cari sunt în infern şi blestemat să fie Iisus din Betleem.

„De fiecare dată, cei prezenţi răspundeau: Amin

„Spunând acestea, Pessina făcu în aer deasupra sticlei, trei semne misterioase şi zise:

„Sursum corda ad te unum at trinum, Lucifer Satan Aleppe. Tibi animam dedi et do ut mihi adjuves in saecula saeculorum. Amen.

Exaudi Satana orationem filii tui, qui vivit sub potestate tua per pacta conventa, et mitte mihi stati deum meum Beffabuc. Amen. Adveniat regnum tuum Lucifer rex regnum et imperator coeli, terrae et maris et omnium animalum quae vivunt in illis"

„Mitte ilico Beffabuc, et ad adjuvantum me festina: sic te obsecuo cum virga virtutis Amen!

„O minune! Nu terminase încă ultimul cuvânt, când iată se aude un bubuit formidabil şi din stică se înalţă un fel de aburi cari prind consistenţă şi se trans-

formă într'o clipă, într'o figură omenească, ţinându-se drept cu un picior pe marginea sticlei.

„Arătarea surâzând puţin, spuse :

„Quid quaeris, fili mi ?“ 1)

„Quaero auxilium tuum!“ 2), *răspunse Pessina.*

„Este printre noi un necredincios şi te-am chemat pentruca prin apariţia ta, să-i inspiri credinţă în puterea ta divină, Beffabuc îngerul meu iubit.

„Beffabuc mă învălui cu o privire provocătoare şi fulgerătoare care mă cutremură, apoi zise evocatorului: — „Discipolul tău este ocrotit de o putere împotriva căreia îmi este oprit să lupt; nu va crede nici odată în mine. Niciodată nu voiu reveni la tine când acest om va fi de faţă“.

„Pessina îi spuse : Vade in pace, şi duhul dispăru, lăsând în sală un miros înţepător de pucioasă.

„Am rămas cu ochii înspăimântaţi, neputând articula un singur cuvânt! Toţi fraţii m'au înconjurat dându-mi îngrijiri.

„Amintirea acestei seri nu se va şterge niciodată din mintea mea.

„Această apariţiune a lui Satan împreună cu altele la care am fost martor ocular, confirmă tot ceeace s'a scris asupra apariţiei lui Satan în lojile masonice“.

„In zadar va căuta francmasoneria să tăgăduiască invocarea lui Satan în înaltele loji, căci desmînţirea ei nu va avea valoare faţă de cele văzute de mine“...

Credem că mărturia acestui om, doctor în filosofie, profesor şi pe deasupra inspector general al înaltei masonerii palladice pentru Europa şi

1). Ce ceri, fiul meu ?

2). Vreau ajutorul tău.

care a plătit cu viaţa sa destăinuirile făcute, va convinge pe toată lumea, încă dispusă să acorde credit minciunilor masonice, despre satanismul acestei secte infernale şi despre rolul distrugător pe care îl are în omenire.

Imoralitatea francmasoneriei

Propovăduind desfiinţarea familiei, francmasoneria împinge pe om la imoralitatea cea mai ruşinoasă, pe calea viciului şi a decadenţei în acest iad pământesc care este o palidă reprezentare a infernului satanic către care omenirea alunecă încet dar sigur.

Mai puternice decât raţiunea, simţurile răscolite robesc pe om — şi Satan ştie bine acest lucru căci îşi ţine adepţii în jurul tronului său excitându-le desfrânarea.

In ritualurile masonice ordinare, se vorbeşte despre un dumnezeu împodobit cu numele de: Mare Arhitect al Universului.

In sânul Inaltei Masonerii acest architect este Satan sau Lucifer. Pentru perfect iniţiaţii însă, mai este un zeu subordonat lui Lucifer.

Acest Zeu este Phallus, adică divinizarea organelor sexuale.

In onoarea acestui Phallus, lojile masonice organizează orgii şi desfrânări care întrec orice închipuire şi care numai în peşterile inochentiştilor şi-ar putea găsi echivalenţă, cu deosebirea că francmasoneria practică desfrânarea într'un cadru mai luxos.

La aceste orgii masonice se cântă un imn care merită o atenţiune deosebită.

Acest imn este Gennaith-Menngog.

O companie întreagă de pompieri ar deveni roşie ca un rac, citind traducerea acestui imn masonic, care singur ne poate dovedi că francmasoneria nu este altceva decât desfrânare şi că libertinajul comunist de aci îşi trage obârşia.

Autorul este A. Pike, iar imnul la prima vedere pare o înşiruire de sunete incoherente, căci Albert Pike care prevedea tot, l-a punctat într'o manieră de neînţeles, tocmai spre a-l sustrage de sub cercetările antimasonilor.

Iată însă că savantul orientalist Le Chartier, studiindu-l amănunţit, i-a descoperit cheia. Era în limba evreo-kabalistică, foarte familiară lui Pike, care făcuse însă dintr'un singur cuvânt — două trei. Le Chartier a punctat-o corect dând adevărata versiune astfel:

Menn Gog, com! Flegs El aram ounir
Menn Gog, onn Kippour semetior;
Bar Keim rath!
El gennaith sacr amen, fours iliah gonn,
Mar nitoub, tel Kra mir, soulp orem,
Frankoll mar!
Nailous emen, ilpho beyre
Gennaith Sout per nel monn flath
Sacramen!
El volt tamir; nailous am Grazzin oullah
Berem nistod. El Gennaith men Gog.
Gennaith
Bel alza, marei ner

Soun palem, or mour eln.
El men Gog alza
Gennaith men Gog!

Cum era şi firesc, dupăce am reprodus textual acest imn masonic, spre a nu putea fi bănuiţi de mistificare sau de afirmaţiuni nedovedite, am încercat a pune alăturat şi traducerea lui făcută de acelaş Le Chartier. Ne-a fost imposibil însă să domolim năvalnicul flux de sânge care ne biciuia obrazul, la citirea traducerii acestui prea ruşinos, prea josnic şi prea monstruos imn masonic şi ne-am hotărât deci a scuti şi pe cititorii noştri de asemenea senzaţii vomitive. Dealtfel credem că nici odată nu va putea da cineva în slovă românească traducerea neocolită a acestui imn — cel puţin atâta timp cât ne numim stat naţional şi creştin — fără să nu fie expus a fi lovit cu pietre în drum şi fără a înfrunta rigorile Codului Penal. Ne vom mulţumi numai să spunem că este o continuă scurgere de obscenităţi asemănătoare celor care se mai pot citi încă în acele closete publice, necăptuşite cu faianţă de pudoarea oficială.

Gennaith-Menngog este de o autenticitate incontestabilă. A fost compus de A. Pike, în onoarea lui Baphomet al Templierilor.

Ori, Baphomet este anagrama lui Tem-Oph-Ab. Tem, însemnează dubla, Oph, pasăre, Ab, a generaţiunei, adică cele două organe sexuale în stare de erecţiune generatrice.

Avem dealtfel explicaţia lui A. Pike însuşi pentru cuvintele kabalistice: Jakin, Bohaz, Moabon.

„*Jakin*, spune el în Sepher H'debarim 46 şi 90, *thus wile symolized the state of erection of the membrum virile, when prepared for begetting or creating în the womb.*

„*Bohaz, symolized the potency, vigor and fierce, and even cruel desire of the same member.*

„*Thus Moabon wold mean progeny, issue or emanation from the patent father, or the abundently generative infinitive energy*".

Prin urmare, pentru francmasoni, Phallus (organul bărbătesc) este făclia, zeul şi dreptarul moralei or

Dacă în tainiţele lojilor desfrânarea poate fi oficiată în voie, pe teren, în mijlocul masselor, francmasoneria îşi înfiltrează sugestiile sub forme variate şi ademenitoare.

Nu aţi citit de pildă vreodată în gazetele sau în revistele iudeo-democratice, care din nefericire la noi abundă, unele formule sexuale puse cu îndrăzneală, discutate, analizate şi rezolvate în mod favorabil şi urmate de un îndemn mai mult sau mai puţin mascat de a fi puse în practică?

Nu este zi în care să nu citim despre: *educaţia sexuală integrală, liberul sexualism, lupta împotriva geloziei, camaraderia amoroasă* şi alte asemenea formule libertine.

Comentariile pe care le provoacă aceste teme sunt nenumărate, înţelesul care se desprinde însă din ele este acelaş şi anume: tendinţa spre un libertinaj absolut.

Deşi ne este penibil, pentru o mai bună înţelegere, vom cerca să lămurim tendinţa şi înţelesul unora din formulele de mai sus.

Prin: *Educaţia sexuală integrală,* se înţelege deplina libertate a individului de a recurge la orice gesturi oricât de nefireşti în sexualism, reînviind monstruoasele practici asiriene sau egiptene.

Lupta împotriva geloziei urmăreşte să promoveze ideia că soţia sau soţul să poată avea legături extra conjugale, fără ca soţul lezat să aibă dreptul de a fi gelos sau de a îndrăzni să protesteze.

Camaraderia amoroasă, este acea virtute masonică care îngăduie tinerilor băieţi să ducă camaraderia şcolară, studenţească, etc., până la amor, adică să practice între ei homo-sexualitatea! Prin astfel de formule viclean prezintate şi favorabil comentate, otrava desfrâului pe care Satan o scuipă în înaltele loji masonice, ultra democraţia şi iudaismul, aceşti fioroşi agenţi masonici, o distilează şi o inoculează pe nesimţite ca pe un narcotic, în sufletele nouilor generaţii. Sdruncinate în credinţele lor de marea propagandă masonică şi de desechilibrul vremurilor postbelice, tinerele generaţii devin din ce în ce mai receptive la glasurile care le îndeamnă să arunce orice teamă de Dumnezeu, orice scrupul moral şi să se tăvălească în valurile desfrâului fără a se mai întreba: Ce va fi mâine?

Cât priveşte comunismul, acest extremism masonic, chestiunea moralei s'a pus şi s'a deslegat direct, cu acea lipsă de scrupule şi cu aceeaşi violenţă cu care a răsturnat tot ceeace reprezintă o acumulare de muncă, de tradiţie şi de înţelepciune.

In manifestul comunist, Marx scuză astfel intenţiile comuniştilor de a desfiinţa familia.

„Desființarea familiei? Până și burghezii cei mai radicali se indignează de această intenție a comuniștilor.

„Comuniștii nu au nevoie să introducă comunitatea femeilor. Ea a existat mai întotdeauna.

„Burghezii găsesc o deosebită plăcere în a-și înșela reciproc femeile".

(K. Marx, *Manifestul comunist).*

Afirmațiunile lui Marx departe de a constitui o justificare nu sunt decât digresiuni cusute cu ață albă.

Adevărul este că nu întâmplătoarele și condamnatele de lege și de Biserică adultere sunt motivul pentru care masoneria și comunismul predică libertinajul.

Motivul derivă din seculara ciocnire dintre Hristos și Satan și nu este altceva decât imboldul Satanic spre desfrâu, în opoziție cu înaltele îndemnuri spre moralitate ale Evangheliei.

Căci Hristos voiește ca omul să nu fie robul simțurilor sale, ci stăpânul lor.

Omul, fiind o ființă eminamente intelectuală, va da materiei numai partea ce i se cuvine și astfel va putea parcurge mai ușor și mai departe destinul său spiritual. Cea mai bună dovadă o constituie faptul că marile creațiuni omenești se datoresc geniului, iar nici decum forței fizice.

Omul, fiind o parte din Dumnezeu, nu se va putea integra în el, decât desăvârșindu-și rațiunea și inobilând materia din el.

Iisus nu voiește moartea păcătosului, ci mântuirea lui..

Satan, dimpotrivă, voiește decăderea omului

până la totala nimicire, de aceea îl sfătuieşte să-şi satisfacă din plin orice plăcere, cât de nebunească, fără teamă şi fără remuşcare.

Chiar prin aceea se deosebeşte egalitatea creştină de egalitatea masono-comunistă.

Creştinismul nu lasă pe om aşa cum este el încărcat de toate păcatele sale, ci îl povăţueşte, îl purifică şi-l înalţă, spre a-l face părtaş marei comunităţi frăţeşti întru Hristos, stabilită pe un plan evoluat cu o spiritualitate cât mai apropiată de Creator.

Egalitatea satanică, dimpotrivă, nu tinde la înălţarea celor de jos la o treaptă superioară, ci la suprimarea celor cari au reuşit să se înalţe deasupra timpului şi a vulgului.

In vremurile de gestaţie a comunismului marxist, sau în pregătirea acţiunilor sale, sub deviza egalitate, proletariatul a cerut egalizarea tuturor averilor prin comunizarea lor.

Acest lucru obţinut, va domni oare egalitate deplină pe pământ? Nu! Căci dacă se pot egaliza valorile materiale, niciodată nu se vor putea egaliza valorile morale şi intelectuale şi atunci iarăşi echilibrul triunghiului masono-comunist: libertate, egalitate, fraternitate, va fi rupt.

In statul comunist, în presupusa lipsă a proletariatului material, vom avea un proletariat moral, pe deficitarii cerebrali, cei cari scăpaţi de orice ascultare şi văduviţi de imboldul sufletesc spre o spiritualizare proprie, vor duşmăni veşnic pe cei cari sunt mai înzestraţi decât ei.

Va urma o a doua revoluţie, în care cei mai

răsăriţi socotiţi drept capitalişti morali, vor fi ucişi.

Şi aşa va merge treptat, întotdeauna găsindu-se la temelia societăţii comuniste scursorile omenirii formând un etern *lumpen proleriat* nemulţumit şi sanguinar.

In ultima treaptă de evoluţie spre degenerare, dupăce tot ceeace a putut produce omenirea mai bun va fi distrus prin tendinţa de egalizare, resturile oamenilor egali între ei şi egali cu oamenii cavernelor, vor sfârşi prin a se mânca între ei.

Francmasoneria în România

Intinzându-şi ghiarele spre a cuprinde întreg pământul, era fatal ca sinistra trinitate neagră să nu cruţe nici biata Ţară românească.

Indeosebi, datorită bogaţiilor sale, România s'a bucurat de o oribilă atenţiune din partea corbilor cu perciuni, astfel încât de un secol se sbate infectată de virusul iudeo-masonic, care se înfige adânc şi roade ca lepra, sugând orice licărire de viaţă din rărunchii ei, spre a aduce sângele creştin şi pravoslavnic al acestui popor drept holocaust pe altarele lui Satan.

Evoluţia şi activitatea masoneriei române a fost strâns influenţată de frământările masoneriei mondiale şi a sfârşit ca şi aceasta, prin a fi acaparată de Israel.

Francmasoneria a venit la noi infiltrată de marile rituri: B'nei Brith evreesc, Scoţian spiritualist şi Marele Orient naturalist.

In aparenţă fiecare era independent unul de altul şi lucrau pe cont propriu; noi însă cari cunoaştem acum tainicele lor origini vom vedea că era vorba de una şi aceeaşi tulpină.

Lojile B'nei Brith

Pe la a doua jumătate a secolului trecut, favorizată de marile prefaceri provocate de naşterea statului actual, vremuri de generoasă atitudine, când românii erau preocupaţi fie cu marile chestiuni de stat, fie că erau plecaţi asupra brazdei, judeo-masoneria s'a putut aşeza în voie, înfiinţând loji răspândite ca nişte cuiburi de vipere pe tot întinsul ţării.

Odată cu colonizarea României cu evreii veniţi din Galiţia sau Ucraina, Marele Consiliu Patriarhal al lojilor B'nei Brith, ca supremă instanţă tutelară, a început a se îngriji ca seminţia lui Iuda, vânturată în România, să se prindă viguros şi însutit.

De aceea a trimis aci la 1870, sub amăgitoarea firmă de consul american, pe Benjamin Peixotto. Acest Peixotto pune bazele filialei ordinului B'nei B'rith în România, puternic centru iudaic care avea sarcina de a înlesni lupta lui Israel pentru acapararea bogăţiilor ţării.

Marea lojă naţională română.

Alături de masoneria judaică, se interesează de ţara noastră şi masoneria italiană.

Astfel Supremul Consiliu al Masoneriei Italiene, pe atunci cu sediul la Turin, condus de Timoteo Riboli, înfiinţează sub obedienţa sa o loje numită: *Marea loje naţională română*, cu sediul în Bucureşti, având ca mare maestru pe Căpitanul Moroiu.

Francmasoneria românească avea ca reprezentant al ei (garant d'amitié) pe fr.·. Oreste Cechi, satanist înfocat, care nu făcea un pas până ce nu se consulta cu diavolul său familiar numit Faghel şi care i se arăta sub forma unei capre. Dar masoneria mondială şi italiană treceau prin mari frământări. A. Lemmi, devenit la 1873 şef pentru Europa al Inaltei Masonerii Universale (ţinută secretă), deveni curând şi şef al masoneriei italiene, de rit scoţian. In această calitate mută sediul dela Turin la Roma, şi, ca un perfect circumcis şi agent al lojilor B'nei B'rith ce era, prefera să lucreze prin lojile evreeşti în dauna celor de rit scoţian.

Rezultatul a fost că *marea loje naţională română*, se văzu văduvită de supremul ei centru spiritual şi începu să decadă, în timp ce lojile evreeşti se înmulţeau şi activau intens.

La rândul său nici A. Pike, patriarhul lui Satan pe pământ, nu se desinteresa de ţara noastră, căci în marele său „plan de organizare" dela 1890, găsim România pusă sub ascultarea Provinciei Triunghiulare nr. 62, cu sediul la Ecaterinoslav (Ucraina), condusă de fr.·. circumcis S. Magiorro (Nr. 1238).

Nu a avut loc însă nici o înjghebare, căci marele sanhedrin al lojilor B'nei B'rith din Hamburg veghia ca nici un alt rit să nu turbure aşezarea lui Israel pe plaiurile moldovene.

După moartea lui A. Pike (1891) şi alegerea lui A. Lemmi ca şef suprem al masoneriei universale, masonii americani indignaţi de manevrele

evreilor dela B'nei B'rith au întocmit o aşa zisă „boltă de protestare" (1898) în care au arătat toate ilegalităţile comise în timpul alegerii lui Lemmi.

Necăpătând satisfacţie s'au separat, fundând o organizaţie deosebită sub numele de *Federaţia masonică americană.*

Marea lojă americano-română.

Imediat după războiu americanii, odată cu orezul pentru cantine şi cu Fordurile pentru îmbogăţiţi, s'au gândit că n'ar fi rău dacă ar „civiliza" puţin şi pe valahii dela Dunăre iniţiindu-i în fericitele taine ale ritului scoţian.

In acest scop Federaţia masonică americană, prin iudeul Hornston (Hornstein), înfiinţează la Bucureşti în 1920, *„Marea loje americano-română".* Scopul ei era de a da o nouă vigoare ritului scoţian în România, precum şi de a regrupa oile rătăcite din fosta loje a lui Moroiu. In curând strânge vre-o 150 membri.

Dar Hornston se dovedi necinstit, astfel încât francmasoneria americană trimite un alt evreu, pe Fr.·. Osias Lang, care a înfiinţat o nouă loje numită „Deşteptarea". Conducătorii acestei loji erau: Col. Solacolu, M. Carniol, Adolf Stern, W. Filderman, Costaforu, Osias Lang, I. Peltz, Adolf Magder, Marcel Goldman ş. a. După cum vedem, conducătorii Uniunii Evreilor Pământeni erau şi conducătorii lojei americano-română.

Profesând un rit „idealist", această loje reuşi în curând să atragă în sânul ei un mare număr de membri.

Marele Orient al României.

Paralel cu masoneria idealistă, masoneria naturalistă a marilor orienturi înfiinţează un grup de loji cu sediul în Bucureşti, Str. Ştirbei Vodă Nr. 63, grup condus de Victor Sterea, Argintoianu, Hagi Petru, Block şi alţii.

In 1925 cele două grupări de mai sus fuzionează sub numele de *Marele Orient al României*, pus sub obedienţa Marelui Orient al Franţei din Paris, 16 Rue Cadet.

Marele Orient al României luă o mare desvoltare, înfiinţând pe teritoriul ţării peste 30 de loji masonice.

Marea loje Naţională Română.

Iată cum marile rituri masonice au început a prinde rădăcini în România. Ne lipsea doar suprema atenţiune din partea lui Satan, oribila cinste de a i se ridica un altar şi pe pământul nostru.

Am spus mai înainte că în tabloul lui A. Pike am găsit România pusă sub ascultarea provinciei triunghiulare nr. 62 din Ucraina.

Deci într'acolo s'au îndreptat masonii noştri şi au cerut dela actualul şef Fr.·. Serge Markotoune, un mandat de a înfiinţa un ordin masonic naţional român, după ritul scoţian vechiu şi acceptat.

Mandatul cerut a fost acordat, astfel încât ia fiinţă în 1921 *„Marea Loje naţională Română"*, cu sediul în Str. Câmpineanu Nr. 45. Marea Loje Naţională Română are peste 60 loji răspândite în toată ţara şi este condusă de un „Suprem Consiliu din România" compus din următorii Fr.·. Suverani:

Prea Puternicul Suveran mare hierofant şi cabalist Jean Pangal, Principele Gh. Valentin Bibescu, Const. Argetoianu, Col. rez. I. T. Ulic, Col. Maltopol, Col. Radovici, V. Roată, Dr. Teoharide, N. Mavrodin, E. Peretz, Oscar Kaufman, Nunucă Protopopescu, ş. a.

Francmasoneria Română Unită.

Din sânul M. L. R. se desparte Fr.·. Mihail Sadoveanu pentru a forma o lojă aparte numită tot *Marea Lojă Naţională*, compusă din Fr.·. Sergiu Niţă, Meisner Iaşi, P. Răşcanu procuror la Inalta Curte de Conturi, H. Steitman, M. Sevastos, Artin Sarchizian, ş. a.

Dar în 1936 această formaţiune se uneşte cu Marele Orient al României sub numele de *„Francmasoneria Română Unită"*, cu sediul în Str. Lipscani Nr. 21.

In afară de acestea mai există un grup maso-

nic iudeo-maghiar, din care a făcut parte şi trădătorul Maior Vărzaru.

Tot ca anexe ale masoneriei trebuesc socotite Slarafia, Rotary Club, Liga antifascistă, Teosofia, Frontul Plugarilor ş. a. m. d.

Cum lucrează francmasoneria

Iniţierea adepţilor masoneriei se face treptat, cu multă grije, dela extreme spre centru.

La început, neofiţii sunt plăcut impresionaţi, văzând că frământările, năzuinţele lor instinctive, provenind din neputinţa de a se încadra într'o disciplină aşa de înaltă, dar aşa de fermă cum este creştinismul, sunt stimate, înţelese şi încurajate în sânul masoneriei.

Toţi acei cari nu au putut sau nu au voit să priceapă sensul jertfei lui Iisus, măreţia căilor creştine, motivele pentru care li se cere să nu-şi trăiască viaţa numai pentru satisfacerea simţurilor, ci dând prioritate duhului să tindă spre desăvârşirea spirituală, toţi cei cari gândesc să aibe numai avantajii nu şi obligaţiuni, toţi acei pentru cari viaţa nu este decât ceeace e livada pentru animalul care nu se gândeşte la ziua de mâine şi la cuţitul măcelarului, toţi aceştia, indiferent de starea socială sau de pregătirea lor intelectuală, formează marea gloată a nemulţumiţilor cari alimentează neîncetat lojile masonice.

Ceeace îi atrage dela început este promisiunea marei libertăţi.

Toate undiţele şi toate plăşile, pe cari le întinde francmasoneria spre a recruta adepţi, poartă în ele aceeaşi momeală aurită, dar găunoasă ca şi înţeles ei: *libertatea*. Abuzul care se face cu acest cuvânt în presă, în literatură şi în cuvântul vorbit al propagandei masonice este notoriu.

Dar promiţând marea libertate, francmasoneria nu deschide nici o cale pozitivă, ci insinuiază doar în inimile tuturor, perfida îndoială că oamenii sunt totuşi robii cuiva şi că nu au decât să facă un gest pentru a rupe lanţurile. Acest gest bine înţeles nu este altceva decât că, renegând trecutul, să păşească pragul lojilor masonice şi cum întotdeauna omul ori cât ar fi avut, a dorit şi mai mult, s'a făcut că, fie din curiozitate fie dintr'o necesitate organică, turma cuvântătoare a furnizat în permanenţă lojilor masonice un contingent apreciabil de membri.

Creştinismul masonic

In ultimul timp, la noi ca şi în alte părţi, spre a arunca praf în ochii naivilor, francmasoneria a făcut mult caz de pretinsul ei creştinism.

Spre a spulbera această perfidie vom arăta în ce constă acest creştinism masonic.

In mintea nouilor adepţi masoni se însinuiază aşa zisul anacronism, aparentă lipsă de echilibru şi eventual intoleranţa creştinismului oficial. Hristos nu este atacat direct, se permite însă să fie

„cercetat şi analizat spre o mai bună cunoaştere". Şi întrucât suntem în secolul raţiunei, ceeace nu poate fi controlabil prin actualele posibilităţi fizice sau psihice, tinde să fie exclus ca neserios.

Din această primă confruntare dintre Hristos şi neofitul mason, se naşte o apropiere mai strânsă, nu însă prin înălţarea omului, aşa cum cere creştinismul, ci prin coborârea lui Hristos la nivelul omului. De aci şi până la convingerea fr.·. mason că Insuşi Hristos n'a fost decât un om, foarte înţelept ce e drept, nu este decât un pas, iar scrierile masonice, ca aceea a fr.·. Renan, vin să întărească această convingere.

Primul pas şi cel mai greu, desdumnezeirea lui Iisus, a fost făcut.

Prin aceasta, masonii mijlocii s'au ridicat în proprii lor ochi, iar înalta masonerie satanistă a câştigat un punct preţios.

Mai departe, se pune în discuţie în sânul lojilor actuala organizare a creştinismului.

O lumină crudă este aruncată asupra tuturor tainiţelor sufletului creştin şi a manifestărilor sale. Slujbele, acatistele, parastasele, candelele, coliva, pomelnicele şi toate manifestările piozităţii creştine sunt taxate drept superstiţii şi ca resturi ale obscurantismului antic şi medieval.

Clerul este prezintat ca un corp de slujitori nesinceri, iar ritualurile ca produse ale fanteziei omeneşti.

Creştinismul nu este însă respins „de plano" se înfiltrează numai ideia purificării lui de toate lesturile ignorantismului şi ale superstiţiei, cum nu-

meşte francmasoneria ritualurile creştine, urmând apoi să fie găsită o altă formulă de contact cu divinitatea.

Iisus este Divinul Maestru, Cel care a predicat iubirea între oameni şi jertfa de sine. Cel care a călăuzit veacurile spre pace şi spre domnia egalităţii, spun masonii. *Şi noi credem în El, deci suntem creştini"*

„Ar fi absurd însă să ne cereţi să credem în imaculata Sa concepţiune, în învierea Sa din morţi sau în alte asemenea poveşti produse de fantezia şi de excesul de piositate creştină".

Acest creştinism „sui generis", amestecat cu panteism, cu idololatrie sau cu orice trăznaie trece prin mintea fiecăruia, este împărtăşit de masonii lojilor mijlocii, de cei pe cari structura lor organică sau mintală i-a condamnat să formeze elemente de o valoare potrivită în stat, în societate, în ierarhia valorilor intelectuale sau în ierarhia masonică.

Din sânul acestora, cu multă prudenţă, după o îndelungată şi nedesminţită credinţă, sunt aleşi cei pe cari raţiunea robită simţurilor şi pornirile instinctive îi împing spre suprema iniţiere, unde sunt puşi în situaţia de a cunoaşte adevărata ortodoxie masonică.

După cum am mai spus, nu toţi iau însă aceleaşi direcţiuni; căci dacă descreştinarea este de ordine publică în masonerie, calea pe care o ia fiecare depinde de posibilităţile lui de înţelegere. Astfel în afară de pseudo-creştini şi de satanişti, mai sunt pozitiviştii, cei cari odată ce divinitatea lui Iisus este moartă pentru ei nu mai recunosc

nici o divinitate, îndreptându-se spre materialismul cel mai complet.

Aceştia nu sunt contrazişi, nu sunt aduşi cu sila la cunoaşterea teologiei masonice. Rămân anticreştini, libertari şi ultra-democraţi şi aceasta este destul. Vor rămâne elemente masonice de mâna a doua, vor ajunge până la gradul 33, nu li se va vorbi însă niciodată de o iniţiere în ritualul satanist, la care materialismul lor va pufni în râs.

Aşa cum sunt, prin propaganda anti-creştină pe care o fac, sunt auxiliari foarte preţioşi ai satanismului.

Aci sunt scriitorii, ziariştii şi alţi intelectuali liberi profesionişti cari, prin scrieri, romane, nuvele, poezii, conferinţe, cărţi didactice şi mai ales prin presă, conştient sau inconştient, constituesc cele mai puternice elemente de propagare a ideologiei masonice.

Propaganda nu se face direct, masoneria nefiind pusă în cauză, ci, conform planului de luptă, indirect şi pe două căi: pe de o parte, se caută a se discredita, acoperind cu ridicol sau cu oprobiu, tot ceeace se poate numi civilizaţie sau morală creştină, iar pe de alta, lăudând fără a forţa nota instituţiunile de provenienţă masonică.

Astfel cercetând cu atenţie presa masono-iudaică dela noi, vom cunoaşte sensuri acoperite ades sub banala redactare a unui fapt divers.

De exemplu: o fotografie pe prima pagină a unor mobile evacuate în stradă de un preot creştin, pentru neplata chiriei; un articol al unui sa-

vant necunoscut care a aflat că Iisus Hristos nu s'a născut atunci când spune cronologia creştină, ci puţin mai târziu; o rubrică permamentă în care se cere în mod repetat şi insinuant emanciparea sexuală a fetelor; statistici documentate, arătând în mod ostentativ câţi regi idioţi sau nebuni cunoaşte istoria precum şi efectele domniei lor; sau la ce număr se ridică victimele inchiziţiilor, studii asupra vechilor religiuni pline de himere şi de superstiţii, etc. O mulţime de lucruri care par a avea un interes limitat sau că sunt inofensive, dar sub care stă perfidă şi ucigătoare francmasoneria, strecurând germenele neîncrederei, al oprobiului sau al revoltei faţă de morala şi aşezămintele creştine.

Dimpotrivă, se vorbeşte cu simpatie şi cu admiraţie de binefacerile regimului republican, de posibilitatea internaţionalizării popoarelor şi pentru a lansa ideia, nu se sfiesc a vorbi despre *înfrăţirea popoarelor prin Biserică*, prezintă regimurile comuniste numai sub o lumină favorabilă, furnizează elemente justificatoare celor care ezită încă înainte de a se arunca în vârtejul vieţii libertine, fac o susţinută şi ades nemeritată propagandă scriitorilor sau intelectualilor sectei în timp ce trec sub tăcere manifestări sau elemente de valoare, dar naţionaliste şi creştine, etc.

Astfel se creiază în marele public acea atmosferă anti-religioasă, tolerantă, libertară, sensualistă, care face de minune treburile lui Satan şi ale lui Iuda. Este destul a privi la întâmplare în sufle-

tul unei bune părţi de „români oneşti şi creştini", spre a constata ravagiile francmasoneriei.

Tu omule, care eşti botezat şi cununat în legea lui Hristos, care dai din când în când câte un acatist la Biserică, care asculţi cu atenţie liturghia la radio, dar care surâzi gândindu-te la minunea naşterii din fecioară, la minunea celor cinci pâini şi doi peşti sau la minunea învierii din morţi, eşti sdruncinat în credinţa ta de scepticismul înfiltrat ţie de lecturile masonice.

Ai citit poate „Viaţa lui Iisus" a lui Renan care a fost mason, sau ai auzit pe cineva ale cărui îndoieli se trag totuşi din infamele lecturi răspândite de oficinele din Sărindar.

Tu copilule care înozi batista când întâlneşti un preot, sau treci pe dinaintea lui; ştiu că ai învăţat acest lucru dela alt copil şi acela la rândul său dela altul; află însă că cel care primul a îndemnat copii să necinstească un preot, acela a fost un francmason.

Tu omule care nu vrei să fii îngropat creştineşte ci ars la crematoriu, află că au ajuns până în inima ta viclenele îndemnuri ale masoneriei, din circulara circumcisului Adriano Lemmi, pe care am reprodus-o mai înainte.

Tu tinere student, cu preocupări de filozof, care te interesezi de magie sau de spiritism, află că cei care te îndeamnă pe această cale, onorabilii: Eliphas Levy, Goblet d'Alviella, Alan Kardec, Papus etc., au fost masoni şi că la sfârşitul cercetărilor tale vei afla... pe dracu.

Tu omule politic, care te îndepărtezi de făgaşul

anevoios al dreptului naţionalism, ademenit de libertinajul „democraţiei", vei şti că în ţară la noi ca şi aiurea, sub tutela lui Israel, democraţia a încetat de a mai fi ceeace se crede, adică guvernarea poporului, suveran dar conştient, liber dar ordonat, ci este o formulă scelerată şi amăgitoare sub firma căreia iudeo-masoneria lucrează la destrămarea vieţii tale sufleteşti, a tradiţiilor străbune şi la dărâmarea căminului tău. Nu este democraţie ci *„ultra democraţie"* şi pentru a-şi ajunge scopurile înjghebează asociaţii cu nume amăgitoare ca: *Asociaţia pentru înfrăţirea popoarelor prin Biserică, Liga drepturilor omului, Liga antifascistă, Front Popular* şi nenumărate altele al căror nume se schimbă imediat ce s'au dat de gol.

Tu muncitorule trudit, care socoteşti că vei avea parte de o viaţă mai bună sub flamura steagului roşu, află că amarnică îţi va fi desamăgirea. Acum ţi se promite mult şi poate ţi se da ceva pentrucă eşti o unealtă. Prin tine iudeo-masoneria urmăreşte să sfarme stâlpii de susţinere ai monumentalului edificiu creştin, pentru ca apoi tot tu să clădeşti monstruosul templu al tot stăpânitoarei secte satanice. Tu nu suferi acum din pricina ideii creştine, ci din pricina pervertirii ei. Cine te poate mântui pe tine dacă nu duhul de viaţă nouă care vine sub semnul lui Hristos?

Tu femee sau bărbat, cari v'aţi convins că o căsnicie agreabilă trebuie neapărat să fie triunghiulară, aflaţi că cinematograful, teatrul, cartea sau ziarul de unde v'aţi format această convingere, a fost o oficină masonică, dacă nu directă

în orice caz inspirată de formidabila propagandă masonică.

Toţi voi cei cari depărtându-vă dela tulpina care vă hrănea cu seva acestui pământ — suc amestecat cu sânge şi aghiasmă — şi cari nesiguri şi clătinători v'aţi amăgit de adieri străine şi nebuneşti, politiciani, profesori, preoţi, funcţionari, muncitori sau orice aţi fi, deşi vă mai socotiţi români şi creştini, totuşi nu mai sunteţi.

Prin presă, teatru, conferinţe, romane, cărţi de şcoală şi pe orice altă cale posibilă, iudeo-masoneria şi-a înfiltrat sceleratele idei cu atâta perseverenţă, încât în bună parte voi sunteţi — fără să ştiţi — adepţii şi propagandiştii ei, îndeplinind cea mai criminală slujbă, căci pregătiţi căile lui Satan şi-i aruncaţi în ghiare sufletele voastre şi ale copiilor voştri.

Profetice şi pline de înţeles apar acum cuvintele de foc ale filosofului Conta, care a prevăzut pieirea României dacă nu vom reacţiona viguros împotriva iudaismului.

Lepra triunghiurilor a pătruns aşa de adânc şi a crestat aşa de puternic, încât nu vom mai simţi durerea decât la atingerea biciului de foc.

Ce-i de făcut?

Şi de aţi murit, aţi murit pentru a învia în slavă.

Tragica situaţie a neamului românesc infectat de lepra judeo-masonică ar fi fost desperată poate, dacă marile sale rezerve vitale n'ar fi reacţionat cu tărie.

Fenomenul este real şi palpabil. Trăim în plină redeşteptare naţională. Judaismul este proclamat „o calamitate naţională", iar francmasoneria, a cărei activitate este mai puţin cunoscută, este atacată insistent cerându-se suprimarea ei,

Au intervenit chiar câteva fapte concrete care au determinat francmasoneria — prudentă — să depună cheile lojilor în mâinile autorităţii şi apoi să se spele pe mâini.

Dacă prin aceasta însă, cineva îşi închipuie că pericolul masonic este stins sau că numai prin expulzarea evreilor veniţi după războiu, România va fi „purificată", acela trebuie să fie ori prost ori nebun. Masoneria nu se poate desfiinţa căci statutele ei nu prevăd desfiinţarea. Nu e cârciumă în care să intri şi să ieşi

din ea când vrei. Intri depunând un jurământ fioros care te leagă pentru toată viața.

Pentru cazurile când este atacată, cum este cazul masoneriei române, statutele prevăd trecerea în adormire. Adică atunci când alții cer să te scoată la lumină, taci și te prefaci că dormi, cum face porcul în porumbiște.

Dar masoneria în România nu este reprezentată numai de lojile așa zise naționale, care au predat cheile pentrucă s'au mutat la loc mai sigur. Marele ei stăpân este ordinul evreesc B'nei B'rith pe lângă care lojile românești sunt niște țarcuri în care venerabilii români țopăie izbind cu partea moale a trupului de dușumea, pentruca să le fugă mintea din cap, așa cum cere ritualul mason.

In acest timp judaismul acaparează fierul, lemnul, grâul, petrolul, porumbul, cojocul, spre a sfârși prin a lua și cămașa românului.

Acaparează ziarele, cărțile, teatrul, radio și toate marile posturi de conducere spirituală. Infiltrează otrava distilată în hrubele masonice, spre a ne face să scârbim tot ceeace este al nostru și să iubim râsul nebun al libertinajului, asemănător cu zâmbetul opiului și cu veselia cocainei.

Știu ei ce fac, căci după exaltarea desfrâului urmează sfârșeală și amorțire, starea de care va profita Israel spre a ne pune lanțurile de mâini și de picioare.

Au pus stăpânire pe viața noastră politică, declarându-se după cum este cazul, pentru liberalism, democrație sau pentru comunism.

O dovadă strigătoare în acest sens o prezintă cazul

Pauker-ilor din Sărindar, unde tatăl oficiază, în deplin acord cu masoneria locală, pentru înfrățirea lui Itic și a lui Ion, însă sub ocrotirea Triunghiului, iar fiul și nora luptă cu ferocitate pentru comunizarea poporului român.

Acest lucru este permis și binecuvântat de Talmud. Nu spune oare însuși D-l Șef Rabin Dr. Niemirower că evreul nu este obligat să țină seamă de legile țării în care mănâncă pâine, ci de conștiința lui?

„Aceste porunci, pentru respectul legii și a reprezentanților ei, nu au nimic comun cu forma de guvernământ, produs al evoluției. Evreul după cinstita sa convingere, trebuie să aparție părții care, după judecata conștiinței lui, servește mai bine statului și poporului, fie reacționar sau radical.

„Recunoașterea legii statului, maxima marelui jurist Mar Samuel, „Legea țării este lege", nu are nici o sancțiune în materie de credință și știință, nu cum a crezut greșit, reformatorul Holdheim" (Dr. I. Niemirower. Morala Iudaismului, Buc. 1923).

Mai mult decât sublimele comentarii rabinice, textul de mai sus vorbește prin aplicarea lui.

După (ne) cinstita sa convingere, Pauker tatăl aparține părței care, după judecata conștiinței lui, servește mai bine Cahalul și poporul judeu, (este mason B'nei B'rith).

După (ne) cinstita lor convingere, fiul și nora aparțin părții care, după judecata conștiinței lor, servește mai bine Cahalul și poporul judeu, (sunt marxisto-comuniști, Alianța Drepților-B'nei B'rith).

Când însele textele talmudice, pomenite de șefii lor spirituali, îndeamnă pe evrei să nu țină seamă de le-

gile țării în care trăiesc, ci de judecata perversei lor conștiințe, cum oare să credem noi în declarațiile lor de loialitate și de frăție ?

Și chiar dacă vor pleca triunghiurile, caftanele, perciunii, ciocanele, secerile și mistriile simbolice, ce vom folosi când năravurile și mârșavele lor practici vor rămâne în noi ?

Oare bolnavul căruia microbii i-au intrat în sânge poate fi lecuit îndepărtând numai focarul de infecție ? Nu! Ci el însuși trebuie supus unui viguros tratament de desintoxicare și de reîntărire.

Zadarnică ne va fi truda, zadarnic vom provoca anatemele Cahalului și protestările înaltelor foruri iudaizante apusene, zadarnic vom disolva francmasoneria și vom expulza evreii, dacă nu ne vom întoarce la seva pământului strămoșesc și nu vom sorbi sânge și aghiasmă pentru a învia din nou.

Sfânta dreptate, credința, cinstea și naționalismul sunt virtuțile de temelie peste care generația actuală și cele viitoare vor clădi un popor nou. Legământ sfânt a fost încheiat între Cer și neamul românesc, legământ pecetluit cu sânge și moarte, căci nu poate fi înviere fără de moarte.

Tatăl din ceruri a jertfit pe unicul Său Fiu pentru ca prin moartea și învierea Lui să aducă oamenilor mântuire.

Cucernic și înfiorat neamul românesc a jertfit pe doi din cei mai buni fii ai săi, cari prin mistica lor moarte dela Majadahonda au pecetluit legământul și nădejdea învierii.

Au fost jertfe vrednice de a fi primite de Tatăl Ce-

resc căci au păstrat sfinţitoare şi neîntinată adierea divină care le-a însufleţit lutul.

Noul stat legionar care se va înălţa pe jertfa lor va cresta un semn adânc în cronicele veacurilor.

Este un fenomen unic în istorie, aşteptat de două mii de ani şi, apare ca emanaţia cea mai curată a poruncilor Evangheliei. Un asemenea stat care să aibă efectiv pe Hristos în el şi al cărui făgaş de granit să fie **Credinţa, Cinstea şi Dreptatea,** *nu a fost nici Impărăţia Bizantină, nici Sfântul Imperiu Roman, nici Sfânta Impărăţie Apostolică.*

Creştinismul lor a fost o procesiune de purpură şi de nestimate sub care clocoteau vii patimile omeneşti.

Deaceea au şi căzut. Eşecul lor a compromis fundamental ideia statului creştin şi a contribuit enorm la distrugătoarea acţiune a francmasoneriei.

A fost dat neamului românesc prin cei mai buni fii ai săi să coboare în înţelesul fundamental al legilor creştine şi să aşeze acolo temeliile unui nou stat creştin care se va înălţa măreţ către soare.

Intreprinderea este epocală, unică în istorie şi va fi cea dintâi sau cea de pe urmă.

Va fi cea dintâi, cea mai strălucită pildă şi îndemn tuturor popoarelor pământului dacă se va desfăşura în voie pe calea destinului ei.

Va fi cea din urmă, dacă iudeo-masoneria cu ferocele concurs al nemerniciei autohtone va reuşi s'o sugrume.

Dar am vorbit ca un om.

Legionarismul nu poate pieri, pentrucă merge pe căile drepte ale lui Hristos şi pentrucă legământul învierii l-a pecetluit cu sânge şi moarte.

Zadarnic se frământă iudeo-masoneria, zadarnic se sbate Satan în întunecata lui împărăție.

Tare pe dreptul și pe jertfele sale, acest neam poate aștepta cu nădejde marea înviere.

Și atunci, atunci când voevod luminat va trece prin plaiurile însorite ținând sus crucea lui Hristos, când poporul îngenunchiat va fremăta de bucuria marei învieri, peste capetele noastre vor flutura umbrele celor trei mari sfinți ai românismului:

Brâncoveanu, Moța, Marin.

Bibliografie

Bakunin Mihail, *Dumnezeu şi Statul.* Trad. de P. Muşoiu. Bucureşti.

Buharin N. *Calea spre socialism,* idem, Bucureşti 1926.

Levy Eliphas, *Histoire de la Magie,* Paris.

„ „ *La Clef des grandes mysteres.* Paris.

Margiotta Domenico, *Le Palladisme,* Paris 1895.

„ „ *Adriano Lemmi le voleur,* Paris Delhome et Briquet, 1895.

Marx Karl, *Capitalul,* rezumat de Carlo Caffiero, Bucureşti.

„ „ *Salar, Preţ, Profit,* trad. de I. Sion. Bucureşti 1922.

Marx Karl şi Engels Friedrich, *Manifestul Comunist.* Biblioteca Socialistă.

Nazarie Const. iconom, *Morala Talmudului,* Bucureşti 1915.

Niemirower I. I. Dr. *Morala Judaismului,* Bucureşti, 1923.

Noul Testament, ediţia Sf. Sinod.

Revue des deux mondes, Mars 1909.

Say Leon, *Nouveau dictionaire d'economie politique,* Paris 1891.

Stalin I. *Bazele Leninismului,* trad. de P. Muşoiu, Bucureşti 1927.

Toma Petrescu şi Mihail Prăjescu, *Buletinul antiiudeo-masonic,* Bucureşti 1930.

Trotzky Leon, *Ma vie,* Paris 1934, Rieder.

TIPOGRAFIA
„FÂNTÂNA DARURILOR"
CAL. 13 SEPTEMBRIE, 74
VI — BUCUREȘTI — VI

Prețul 40 Lei